

Tekmeria

Vol 10 (2011)

γεγεννησθαι. μνησεται ουν απο μετοικων τε τινων και ακο-
 λουθων περι μεν των Ερωων ουδεν, άλλων δε αγαλμάτων
 περικοπαί τινες πρότερον από νεωτέρων μετά παιδιάς και
KENTRON EΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΟΜΑΪΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ • ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ
 CENTRE DE RECHERCHE DE L'ANTIQUITE GRECQUE ET ROMAINE
 FONDATION NATIONALE DE LA RECHERCHE SCIENTIFIQUE ποιείται εν
 οκκίαις εφ' ὄρει τῶν και τοῦ τελευτησάντων ἐπιτηϊωντο. και
 αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι
 ἐμποδῶν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προστάται,
 και νομισαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρώτοι ἂν εἶναι, ἐμεγά-
 λυνον και ἐβόων. **Τεκμήρια** ἐπὶ δὴμον καταλύσει τά τε μυστικά και
 ἢ των Ερωων ποιηται εν οκκίαις εφ' ὄρει τῶν και τοῦ τελευτησάντων ἐπιτηϊωντο. και
 μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλεγοντες τεκμήρια τὴν άλλην αὐτοῦ
 ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. ὁ δ' ἐν τε
ΣΥΜΒΟΛΑΙΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΚΟΥ
 ΚΟΣΜΟΥ • CONTRIBUTIONS TO THE HISTORY OF THE GREEK
 AND ROMAN WORLD • CONTRIBUTION A L'HISTOIRE DU
 MONDE GREC ET ROMAINE • BEITRÄGE ZUR GESCHICHTE
 DER GRIECHISCHEN UND RÖMISCHEN WELT και ἐτοιμος ἦν
 πρὶν ἐκπεῖν. **10** αἰσμένος ἦν (ἦδη
 γὰρ και τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπορίστο), και εἰ μεν τούτων
 τι εἴργαστο, δίκην δοῦναι, εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειω. και
 ἐπεμαρτύρητο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὸς ἀποδέχσθαι,
 ἀλλ' ἦδη ἀποκτείνειω, εἰ δ' αὖτις διαγνώσι, πέμπειω αὐτὸν ἐπὶ
 τοσοῦτφ στρατεύματι. οἱ δ' ἐχθροὶ δεδιότες τό τε στρατεύμα
 μὴ εὔνοον ἔχη, ἦν ἦδη ἀγωνίζηται, ὃ τε δῆμος μὴ μαλα-
 κίζηται θεραπέων ὅτι δι' ἐκείνον οἱ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευσον
 και των Μαντινέων τινές, ἀπέτρεπον και ἀπέσπενδον, άλλους
 ῥήτορας ἐνιέντες οἱ ἔλεγον ὡν μεν πλείν αὐτὸν και μὴ
ΑΘΗΝΑ 2011
 DIFFUSION DE BOCCARD - 11, RUE DE MEDICIS, 75006 PARIS θαί ἐν ἡμέραις
 ῥηταῖς, βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἦν ἐμελλον ῥῆον
 αὐτοῦ ἀπόντος ποριεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγω-
 νίσασθαι. και ἔδοξε πλείν τὸν Ἀλκιβιάδην.
 Μετὰ δὲ ταῦτα θέρουσ μεσοῦντος ἦδη ἢ ἀναγωγῇ ἐγίγνετο

Μιὰ νέα τιμητικὴ ἐπιγραφὴ τῶν ἐφήβων ἀπὸ τὰ Καλίνδοια

ΗΛ. Κ. ΣΒΕΡΚΟΣ, Κ. ΣΙΣΜΑΝΙΔΗΣ

doi: [10.12681/tekmeria.274](https://doi.org/10.12681/tekmeria.274)

To cite this article:

ΣΒΕΡΚΟΣ Η. Κ., & ΣΙΣΜΑΝΙΔΗΣ Κ. (2011). Μιὰ νέα τιμητικὴ ἐπιγραφὴ τῶν ἐφήβων ἀπὸ τὰ Καλίνδοια. *Tekmeria*, 10, 185–211. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.274>

Μιά νέα τιμητική έπιγραφή τῶν ἐφήβων ἀπὸ τὰ Καλίνδοια*

1. Εἰσαγωγή

Ἀπὸ τὴ μακεδονικὴ πόλη Καλίνδοια προέρχεται ἕνας σχετικὰ μεγάλος ἀριθμὸς ἐπιγραφῶν, ὀρισμένες ἐκ τῶν ὁποίων, ὅπως π.χ. τὸ τιμητικὸ ψήφισμα γιὰ τὸν Ἀπολλώνιο, γιὸ τοῦ Ἀπολλωνίου,¹ εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὲς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς πόλης κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ. Μὲ βάση τριάντα μίᾳ ἐπιγραφές, γνωστὲς μέχρι τὸ 1996, οἱ Μ. Β. Χατζόπουλος καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου συνέταξαν τὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων, ἀποτελούμενη ἀπὸ 477 πρόσωπα.² Ἡ συστηματικὴ ἀνασκαφικὴ ἔρευνα ποὺ διενεργεῖται ἀπὸ τὸ 2003 στὸ κέντρο τῆς ἀρχαίας πόλης καὶ ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τοῦ Σεβαστείου, στοὺς πα-

---

* Χρήσιμες ὑποδείξεις ὀφείλουμε στὸν ἐπίκ. καθηγητὴ Γ. Ἄ. Σουρῆ, στὸν ἀναπλ. καθηγητὴ Π. Μ. Νίγδελη καὶ στὸν καθηγητὴ Ἄ. Χανιώτη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συντομογραφίες τοῦ *SEG* χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀκόλουθες: Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I-II*: Μ. Β. Hatzopoulos – L. D. Loukopoulou, *Recherches sur les marches orientales de Teménides (Anthémonte-Kalindoia) Ière-IIe partie* («Μελετήματα» 11· Ἀθήνα 1992/1996). Papazoglou, “Structures”: F. Papazoglou, “Structures ethniques et sociales dans les régions centrales des Balkans à la lumière des études onomastiques”, στὸ: D. M. Pippidi (ἐκδ.), *Actes du VIIe congrès international d'épigraphie grecque et latine* (Βουκουρέστι-Παρίσι 1979) 153-169. Papazoglou, “Stèles”: F. Papazoglou, “Les stèles éphébiques de Stuberra”, *Chiron* 18 (1988) 233-270. Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”: Κ. Σισμανίδης, “Τὸ οἰκοδομικὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου τῶν Καλινδοίων (Χῶροι Α-Ε)”, στὸ: Π. Ἀδάμ-Βελῆνη (ἐπιμ.), *Καλίνδοια. Μιά ἀρχαία πόλη στὴ Μακεδονία* (Θεσσαλονίκη 2008) 124-168. Σισμανίδης, “Λατρεία”: Κ. Σισμανίδης, “Ἡ λατρεία ἄλλων θεῶν”, *αὐτόθι*, 169-185.

1. Κ. Α. Σισμανίδης, “Τιμητικὸ ψήφισμα ἀπὸ τὸ Καλαμωτὸ Λαγκαδᾶ”, *AE* 1983 [1985] 75-84 (=SEG XXXV 744, *Bull.épigr.* 1987, 688), Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I*, 77-80 ἀρ. K2 καὶ *SEG XLII* 579, *XLV* 767, *XLVI* 754.

2. Γιὰ τὶς ἐπιγραφὰς βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I*, 74-122, K1-K31 (=SEG XLII 578-607, *Bull.épigr.* 1993, 365, *Ann.épigr.* 1992, 1525-1526). Βλ. ἐπίσης σχετικὰ *SEG XLV* 766-769, 771, *XLVI* 754-756, *Bull.épigr.* 1995, 427, *Bull.épigr.* 1999, 362.

ρακείμενους χώρους και στο βουλευτήριο ἔφερε στο φῶς νέα ἐπιγραφικά εὐρήματα, τὰ ὁποῖα προσθέτουν νέα στοιχεῖα γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴ δράση τόσο τῶν ἤδη γνωστῶν ὅσο καὶ ἄγνωστων μέχρι τώρα προσώπων.

Γιὰ τὰ ἤδη γνωστὰ πρόσωπα προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα: Ἡ Φλαουία Μύστα, γνωστὴ ἀπὸ μία ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία χρηματοδότησε τὴν κατασκευὴ ἑνὸς βωμοῦ σὲ κάποιον ναό,³ μὲ βάση μία ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 86/87 μ.Χ. ἡ ἴδια καὶ τὰ τέκνα της, Φλαοῦιοι Εἰσιδῶρος καὶ Μύστα νεωτέρα, ἐξορκίζουν τοὺς πολῖτες τῆς πόλης στὴν τύχην τῶν Σεβαστῶν (ἐνευχόμεθα τὴν τῶν Σεβαστῶν τύχην τοῖς πολεῖταις ἡμῶν) προκειμένου νὰ φροντίζουν (πρόνοιαν ποιεῖσθαι) τὸν ναὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ὃν κατασκευάσαμεν ἐκ θεμελίων.⁴ Ὁ Κότυς, γιὸς τοῦ Σωπάτρου, γνωστὸς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ἀνάθεση τιμητικοῦ ἀγάλματος γιὰ τὸν φίλο του Μητροδῶρο, γιὸ τοῦ Ἀπολλωνίου,⁵ ἀνήγειρε, σύμφωνα μὲ μία ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 88/89 μ.Χ., μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἀρριδαῖο (ιερέα τοῦ Διός, τῆς Ρώμης καὶ τοῦ αὐτοκράτορος) καὶ τὸ γιὸ του Σώπατρο τὴν ἐξέδραν καὶ τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν στοάν.⁶ Ὁ Σώπατρος Κότυος ἀναφέρεται ἐπίσης σὲ ἀποσπασματικὰ σωζόμενα τιμητικὰ ψήφισμα τῶν νέων τῆς πόλεως.⁷ Ἄν ἡ Στρατῶ, κόρη τοῦ Ἀρριδαίου, ποὺ μαρτυρεῖται σὲ ἀναθηματικὴ στή θεὰ Δήμητρα ἐπιγραφή τοῦ 1ου αἰ. π.Χ.

Γιὰ τὴν προσωπογραφία τῆς πόλης βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 174–193, *SEG* XLVI 752, *Bull.épig.* 1997, 397, *Ann.épig.* 1996, 1373.

3. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 84–85 ἀρ. K6 = *SEG* XLII 588. Βλ. ἐπίσης Σισμανίδης, «Σεβαστεῖον», 154, ἀρ. 24.

4. Κ. Σισμανίδης, “Ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνας στὸ Σεβαστεῖο τῶν Καλινδοίων”, *AEMΘ* 18 (2004) [2006] 217–218, 224 πίν. 12 (= *Ann.épig.* 2004, 1329, *Bull.épig.* 2006, 253, *SEG* LIV 606), Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 152–153 ἀρ. 23 καὶ πρόσφατα Γ. Ἀ. Σουρῆς, “Ἐπικλήσεις στὴν τύχη τῶν αὐτοκρατόρων σὲ ἐπιγραφές ἀπὸ τὴ Μακεδονία”, στί: Στ. Δρούγου *et alii* (ἐπιμ.), *Κεράτια φιλίας. Τιμητικὸς τόμος γιὰ τὸν Ἰωάννη Τουράτσογλου*. Τόμ. Β': Ἐπιγραφικὴ – Ἀρχαιολογία – Varia (Ἀθήνα 2009) 127.

5. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 85 ἀρ. K7 = *SEG* XLII 589.

6. Κ. Σισμανίδης, “Ὁ χώρος Ε στὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου τῶν Καλινδοίων”, *AEMΘ* 20 (2006) [2008] 253–254, 260 πίν. 5 [= *Bull.épig.* 2008, 338 (2), *Ann.épig.* 2006, 1325], Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον” 164–165 ἀρ. 32. Σύμφωνα μὲ τὸν Μ. Β. Χατζόπουλο, *Bull.épig.* 2008, 338 ὁ Ἀρριδαῖος Σωπάτρος “est peut-être le père de l'épèbe Ariston (Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 89 στ. 65: Ἀρίστων Ἀρριδαίου) et de Strattō, qui dédia une stèle ornée d'un paire d'oreilles en relief à Déméter”. Μὲ βάση τὰ μέχρι τοῦδε στοιχεῖα ἡ ἀποψη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ. Βλ. σχετικὰ καὶ κατ. σημ. 8.

7. Σισμανίδης (σημ. 6), 256–257, 261 πίν. 6 [= *Bull.épig.* 2008, 338 (1)], Σισμανίδης “Σεβαστεῖον”, 162–163 ἀρ. 31. Τὸ ὄνομα Σώπατρος ἀναφέρεται καὶ σὲ μία ἐπιτάφια στήλη τοῦ β' μισοῦ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ., Σισμανίδης (σημ.6), 256–257, 261 πίν. 7 [= *Bull.épig.*

ταυτίζεται με τὴ μητέρα τοῦ Ἀπολλωνίου, γιοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου, γνωστοῦ ἀπὸ τὸ τιμητικὸ ψήφισμα τοῦ ἔτους 1 μ.Χ. (βλ. σημ.1 στ. 44),⁸ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ.

Στὰ ἤδη γνωστὰ πρόσωπα θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν ἡ Λάνασα, κόρη τοῦ Μενάνδρου, ἡ ὁποία ἀνήγειρε μίαν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή στὴ Νανέα,⁹ ὁ Σώπατρος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται σὲ ἀποσπασματικὰ σωζόμενη ἐπιτύμβια στήλη τοῦ β' μισοῦ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ.,¹⁰ τὸ ζεῦγος Γλαυκίας καὶ Μακεδονία, ποὺ μαρτυροῦνται σὲ ἐπιτύμβιο ἀνάγλυφο τοῦ 2ου/3ου αἰ. μ.Χ.,¹¹ ὁ Μεγιστίων, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἀναγράφεται σὲ μαρμαρίνη βάση ἀγάλματος,¹² οἱ κοροπλάστες Μάξιμος καὶ Ἀπελλῆς, ὁ ἰδιοκτῆτης ἐργαστηρίου πλίνθων Βεῖθους¹³ καὶ ὁ Παρνασός, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται σὲ πήλινο πλακίδιο μετὰ παράστασιν Ἐρμῆ καὶ Νίκης.¹⁴

2. Ἡ νέα ἐπιγραφή

Ἡ ἐπιγραφή ποὺ δημοσιεύεται κατωτέρω προέρχεται ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου (Χῶρος ΣΤ). Πρόκειται γιὰ πλάκα ἀπὸ λευκὸ χονδρόκοκκο μάρμαρο ἀποτελούμενη ἀπὸ δύο συνανήκοντα τμήματα, ἀποκεκρουμένη διαγωνίως στὸ κάτω ἀριστερὸ τμήμα της. Ἀποκεκρουμένη εἶναι καὶ ἡ πάνω ἀριστερὴ γωνία. Στὴν πρόσθια ὄψη διαμορφώνεται πλάισιο (Εἰκ. 1). Ἡ πίσω πλευρὰ

2008 338 (3)] καὶ Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 166 ἀρ. 33. Ἀπὸ τὰ ἔχνη τῶν γραμμάτων τοῦ πατρωνύμου τοῦ Σωπάτρου δὲν φαίνεται πιθανὴ ἢ ταύτισή του μετὰ τὸν Σώπατρο Κόττος.

8. Κ. Σισμανίδης – Ἀν. Κεραμάρης, “Ἀνασκαφὴ στὸ Καλαμωτὸ Θεσσαλονίκης”, *ΑΕΜΘ* 6 (1992) [1995] 399, Κ. Σισμανίδης, *ΑΔ* 46 (1991) [1996] *Χρον.* Β2, 293 πίν. 112 (*Bull. épigr.* 1996, 267· 1997, 399, *SEG* XLV 770). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Σ. Πινηγάτογλου, “Ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Δήμητρας στὴν ἀρχαία Μακεδονία”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 6 (1996) [1999] 912 καὶ πρόσφατα Σισμανίδης, “Λατρεία”, 181 ἀρ. 46. Πρβλ. καὶ σημ. 6.

9. Σισμανίδης, “Λατρεία”, 184 ἀρ. 48, *Bull. épigr.* 2008, 338 (1ος αἰ. π.Χ.).

10. Βλ. ἀνωτ. σημ. 7.

11. Ἡ. Σβέρκος – Κ. Σισμανίδης, “Δύο ἐπιτύμβια ἐπιγράμματα ἀπὸ τὴ Μακεδονία”, *ΤΕΚΜΗΡΙΑ* 6 (2001) [2002] 61-68 (= *SEG* LI 824, *Bull. épigr.* 2003, 370).

12. Κ. Σισμανίδης (σημ.6), 249 καὶ 260 εἰκ. 4. Ἄν καὶ ἡ ἀνάγνωση δὲ θεωρεῖται βέβαιη, τὸ ὄνομα Μεγιστίων εἶναι γνωστὸ στὸν ἐλληνικὸ κόσμο· βλ. π.χ. *LGPN* IV, s.v. (Ιστροία, 138 μ.Χ.).

13. Σισμανίδης “Λατρεία”, 173-177 ἀρ. 41-42 (1ος αἰ. μ.Χ.). Κ. Σισμανίδης, “Μία πόλη μετὰ μεικτὸ πληθυσμὸ”, στό: Π. Ἀδάμ-Βελένη (ἐπιμ.), *Τὰ Καλίνδοια. Μία ἀρχαία πόλη στὴ Μακεδονία* (Θεσσαλονίκη 2008) 104 ἀρ. 5 (2ος αἰ. μ.Χ.).

14. Κ. Σισμανίδης, “Σεβαστεῖο Καλινδοίων: “Ἐστιάσεις καὶ εὐωχίες”, *ΑΕΜΘ* 19 (2005) [2007] 147-148 καὶ 155 εἰκ. 9 (= *Bull. épigr.* 2007, 65, *SEG* LV 695) καὶ Σισμανίδης, “Λατρεία”, 178 ἀρ. 43.

είναι ἀδρὰ δουλεμένη. Ὁ χώρος εὐρεσης καὶ οἱ διαστάσεις τοῦ μνημείου δείχνουν ὅτι ἀποτελοῦσε πιθανότατα τὴν ἐμπρόσθια ὄψη τῆς τελευταίας πρὸς νότον βάσης ποὺ ὑπάρχει στὴν πρόσοψη τοῦ χώρου.¹⁵ Διαστάσεις: Μέγιστο σωζόμενο ὕψος: 0,645 μ. Πλάτος: 0,546 μ. Πάχος: 0,08 μ. Ὑψος γραμμάτων κυμαινόμενο: στ. 1-4: 2,5 ἐκ. (τὸ φῖ 3,7 ἐκ.). Στ. 5-10: 1,4-1,6 ἐκ. Στ. 11 κέ.: 1-1,3 ἐκ. Διάστιχα: Στ. 1-4: 1,5 ἐκ. Στ. 5-10: 1 ἐκ. Στ. 10 κέ. 0,5 ἐκ.

- Κρεινίαν Φιλώτου *v*
v τὸν γυμνασίαρχον
v ἀλείψαντα καὶ λούσαν-
 4 *v*τα πανδημει *vacat*
 ἐφηβαρχοῦντος *vacat*
 Ἀντιγόνου· *vuv* πρωτοστατοῦν-
 τος Φιλώτου τοῦ Φιλώτου δι' ἐ-
 8 πιμελητοῦ Φιλώτου τοῦ Φιλώτου
 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι *v*
 Ἀντίγονος Νεικομάχου
 Νείκων Ἰέρωνος
 12 Ἀντίγονος Λυσιμάχου
 Ἰέρων Βένζου
 Ἀντίγονος Τραλείσου
 Ἀσκληπιόδωρος > ὁ καὶ Μᾶρκος
 16 Ἡράκων Λαικίου Θεόφιλος Ἀντιγόνου
 [Ἰέ?]ρωγ [Κ]ότυος Φίλητος Ἀντιγόνου
 [---ca.5-6---]Κότυος Νεικόδημος Ἐπιμένου
 [---ca.8-9---]Φίρμος Βεῖθυσ Μέστου
 20 [-----ca.12-13-----]Σ
 [-----ca.15-16-----]!!!ΤΡΟΣ
 [-----ca.19-20-----]
 [-----ca.19-20-----]
 24 [-----ca.21-22-----]Ἡρ? ἄκωντος
 [-----ca.25-26-----]ΚΟΥ
 [-----]

App.cr. 3. Συμπλήμα Α + Ν. || 14. Σώζεται ἡ ἄνω ἀπόληξη γωνιώδους γράμματος, πιθα-

15. Κ. Σισμανίδης, “Ἀρχαία Καλίνδοια. Ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνας στὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου”, *ΑΕΜΘ* 21 (2007) [2010] 299-300.

νότατα λάμβδα || 16. Ἡ ἀριστερὴ κεραία τοῦ ἤτα ἀποκεκρουμένη· μετὰ τὸ νῦ διατηρεῖται ἡ ἄνω ἀπόληξη καὶ τμήμα τῆς ἀριστερῆς πλάγιας κεραίας γωνιώδους γράμματος, πιθανότατα λάμβδα || 17. Σώζεται ἡ στεφάνη γράμματος, πιθανότατα ρω, τὸ δεξιὸ ἡμικύκλιο τοῦ ὠμέγα, καὶ ἡ κατακόρυφη κεραία τελικοῦ γράμματος, πιθανότατα νῦ. Ἡ συμπλήρωση [‘Iε]ρων εἶναι πολὺ πιθανή || 18. Σώζεται μόνον τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ ἄνω πλάγια κεραία τοῦ κάππα || 19. Διακρίνονται τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ δεξιὰ στεφάνη τοῦ φι, ἡ ἄνω ἀπόληξη τῶν ἰῶτα καὶ ρω, οἱ ἄνω ἀπολήξεις τοῦ μῦ || 21. Σώζονται οἱ ἀπολήξεις δύο κατακόρυφων κεραιῶν, ἡ ὀριζόντια καὶ τμήμα τῆς κατακόρυφης κεραίας τοῦ ταῦ || 24. Διακρίνεται ἡ γωνία τοῦ ἄλφα. Τὸ ὄνομα πιθανότατα Ἡράκων (γεν. Ἡράκωντος καὶ Ἡράκωνος, βλ. ἐνδεικτικὰ *SEG XLVII* 1107 στ. 12: Ἡράκωντος (Θράκη, αὐτ. ἐποχή). *SEG LI* 472 στ. 39: Διονύσιος Ἡράκωνος (Μεσσήνη, 70 μ.Χ.) || 25. Σώζεται τὸ πᾶν τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ ἄνω πλάγια κεραία τοῦ κάππα.

3. Χρονολόγηση

Μὲ βάση τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή χρονολογεῖται στὸν 1ο αἰ. μ.Χ. καὶ πιθανότατα στὸ β’ μισό του (βλ. καὶ κατ. σελ. 193/4). Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ὁμοιότητα τῶν γραμμάτων μὲ τὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου (ἡ ὁποία εἶναι πρωιμότερη),¹⁶ ὅπως ἐπίσης μὲ τὴν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή τῆς Φλαουίας Μύστας καὶ τῶν τέκνων τῆς τοῦ ἔτους 86/87 μ.Χ. ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη.¹⁷ Ὅσον ἀφορᾷ στὴ μορφή τῶν γραμμάτων θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῶν πρώτων ἐννέα στίχων, ὅπου χρησιμοποιοῦνται κυρίως γωνιώδη γράμματα, διαφέρει ἀπὸ αὐτὰ τῶν λοιπῶν στίχων ὅπου ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων καὶ ἰδιαίτερα αὐτὰ τῆς δευτέρης στήλης, ὅπου κυριαρχοῦν τὰ γωνιώδη γράμματα καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ χαραχτήκαν ἀπὸ ἄλλο χέρι, εἴτε νὰ χαραχτήκαν, γιὰ ἀδιευκρίνιστη αἰτία, ἀργότερα. Ἡ ἰδιομορφία πάντως αὐτῆ, ἡ χρήση δηλαδὴ στὴν ἴδια ἐπιγραφή γωνιωδῶν καὶ μνηοειδῶν γραμμάτων, ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλες ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν πόλη.¹⁸

16. Βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 ἀρ. K9 = *SEG XLII* 580 (μεταξὺ 68-69 καὶ 96-98 μ.Χ.).

17. Βλ. ἀνωτ. σημ. 4.

18. Πρβλ. τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν τιμητικῶν γιὰ γυμνασίαρχους ἐπιγραφῶν, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-94 K9-K12 (= *SEG XLII* 580-583), ὅπως ἐπίσης τὴν ἐνεπίγραφη βάση ἀγάλματος τοῦ ἔτους 79/80 μ.Χ., βλ. Κ. Σισμανίδης, “Ναὸς αὐτοκρατορικῆς λατρείας στὰ ἀρχαία Καλίνδουα”, *AEMΘ* 17 (2003) [2005] 148-149 (= *SEG LIII* 606, *Bull.épigr.* 2005, 349, *Ann.épigr.* 2003, 1596) καὶ Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 137 ἀρ. 14. Πρβλ. ἐπίσης τὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὸ Σισάνι, *EAM* 187 (146/147 μ.Χ.).

4. Ὁ γυμνασίαρχος Κρεινίας Φιλώτου

Σύμφωνα με τὸ κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς τὸ μνημεῖο ἀνήγειραν οἱ ἔφηβοι πρὸς τιμὴν τοῦ γυμνασίαρχου Κρεινίας, γιοῦ τοῦ Φιλώτου. Πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὡς πρωτοστάτης τῶν ἐφήβων στὴν τιμητικὴ γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ἐπιγραφῆ.¹⁹ Οἱ λόγοι τῆς ἀνάθεσης ἐξηγοῦνται ἐδῶ μὲ τὴν ἔκφραση ἀλείψαντα καὶ λούσαντα πανδημί, χωρὶς ὡστόσο, ὅπως συμβαίνει στὶς λοιπὲς περιπτώσεις τουλάχιστον ἀπὸ τὰ Καλίνδοια, νὰ προσδιορίζεται τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ ὁποῖο ἢ προσφορά τοῦ Κρεινίας κάλυψε τὰ ἔξοδα τοῦ ἀλείμματος τῶν ἐφήβων.²⁰ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀνδρονείκου υἱὸν Ἀπολλώνιον ἀπαντᾷ ἡ ἔκφραση ἀλείψαντα καὶ λούσαντα | πανδημί δι' ὅλης ἡμέρας²¹ καὶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Τ(ίτον) Φλάουιον Φιλίππου υἱὸν Ἀνδρόνικον ὑπάρχει ἡ ἔνδειξη ἀλείψαντα πανδημί | δι' ὅλης ἡμέρας.²² Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Σεραπίωνα, γιὸ τοῦ Ἐρωτος, ἀπὸ τὸν Ἀνθεμοῦντα τοῦ ἔτους 62/63 μ.Χ. ὑπάρχει ἡ ἔκφραση [ἀ]λείψαντα δι' ὅλου | [τοῦ ἔνια]υτοῦ πανδημί,²³ ἐνῶ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ ὁποῖο ἢ

19. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87–90 ἀρ. K9 (=SEG XLII 580), στ. 8–9: πρωτοστατοῦντος | Κρινίου τοῦ Φιλώτου. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 279. Γιὰ τὴ χρῆση τοῦ εἰ στὴ θέση τοῦ ι καὶ ἀντίστροφα βλ. L. Thraette, *The Grammar of Attic Inscriptions I. Phonology* (Βερολίνο–Νέα Ὑόρκη 1980) 190 κέ. (κυρίως 198–202, αὐτ. ἐποχῆ).

20. Γιὰ τὰ καθήκοντα τοῦ γυμνασίαρχου εἰδικὰ στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας βλ. Δ. Κανατσούλης, “Ἡ Μακεδονικὴ πόλις ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου”, *Μακεδονικά* 5 (1963) 51–58. Στὰ καθήκοντα τοῦ γυμνασίαρχου ἀναφέρεται διεξοδικὰ ὁ γυμνασιαρχικὸς νόμος τῆς Βέροιας, βλ. Ph. Gauthier – M. B. Hatzopoulos, *La loi gymnasiarchique de Beroia* («Μελετήματα» 16· Ἀθήνα 1993), SEG XLIII 381, *I.Beroia* 1. Πρβλ. καὶ τὸ διάγραμμα τοῦ Φιλίππου Ε' ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη, SEG XLIII 369, M. B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings II. Epigraphic Appendix* («Μελετήματα» 22· Ἀθήνα 1996) 40–41 ἀρ. 16, SEG XLVI 717 (183 π.Χ.).

21. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91–93 K11 (SEG XLII 582), στ. 3–4. Ὁμοία διατύπωση ἀπαντᾷ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴ Βέροια γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Κ(όιντο) Ποπίλλιο Πρόκλον Ἰουλιανὸ Πύθωνα, *I.Beroia* 114 (2ος/3ος αἰ. μ.Χ.).

22. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 90–91 K10 (SEG XLII 581), στ. 4–6. Βλ. ἐπίσης τὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Κ(όιντο) Ἰούλιο Πάχχο ἀπὸ τὴν Λυχνιδό, *IG X 2.2* 368 (1ος/2ος αἰ. μ.Χ.).

23. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 54–55 ἀρ. A9 (=SEG XLII 559) στ. 5–6. Ἡ ἔκφραση γυμνασιαρχήσαντα πανδημί δι' ὅλου ἔτους ἀπαντᾷ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Γ(άιο) Ἰούλ(ιο) Εὐφραντικὸ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, *IG X 2* 1, 196 (3ος αἰ. μ.Χ.), ἐνῶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη γιὰ τὸν Φλάβ(ιο) Τερεντιανὸ

προσφορά του γυμνασίου καλύπτει την επάλειψη των εφήβων προσδιορίζεται στους εφηβικούς καταλόγους των ετών 41-48 (?) και 74/75 μ.Χ. από τη Στύβερρα με την εκφοράση ήλιπεν ή αλείψας από ώρας τετάρτης ἄχρι ώρας δεκάτης.²⁴

5. Ὁ εφήβαρχος

Ἡ σχέση τοῦ εφήβαρχου με τοὺς εφήβους καὶ τὸ γυμνάσιο ἀπασχόλησε ἐκτενῶς τὴν ἔρευνα.²⁵ Ὁ L. Robert θεωρεῖ ὅτι ὁ εφήβαρχος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματοῦχος τοῦ γυμνασίου,²⁶ ἄποψη τὴν ὁποία ὑποστηρίζει καὶ ὁ Δ. Κανατσούλης γιὰ τοὺς εφηβάρχους στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας.²⁷ Ἡ F. Papazoglou με βάση τοὺς καταλόγους ἀπὸ τὴ Στύβερρα καὶ ἐπισημαίνοντας ὅτι ὁ εφήβαρχος στὸν εφηβαρχικὸ νόμο τῆς Ἀμφίπολης εἶναι “selon toute apparence, un magistrat”, καταλήγει ὅτι ὁ εφήβαρχος μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε ἀξιωματοῦχος

²⁴ Ἀσκληπιακὸ ὑπάρχει ἡ ἔνδειξη γυμνασιαρχήσαντα ἀμέμπτως καὶ αλείψαντα πανδημεῖ ἐκ τῶν ιδίων ἐν τῷ 508 Σεβ(αστῶ) ἔτει, *IG X 2 1*, 215 (244/245 μ.Χ.).

24. Βλ. σχετικὰ F. Papazoglou, “Stèles”, 236-237 ἄρ. 1 (= *SEG XXXVIII* 675, *IG X 2 2* 323), Papazoglou, “Stèles”, 238-239 ἄρ. 5 (= *SEG XXXVIII* 679, *IG X 2 2*, 325 I) καὶ Papazoglou, “Stèles”, 239-240 ἄρ. 6 (= *SEG XXXVIII* 680, *IG X 2 2*, 326 I). Γιὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο βλ. ἐνδεικτικὰ *SEG XXXV* 598, *Bull. épigr.* 1988, 744: γυμνασιαρχήσα[ντα | ὄλο]ν τὸν ἐνιαυτὸν μόνον (Λάρισα, ca. 100 π.Χ.). *IG II²* 2047 στ. 6: γυμνασιαρχοῦντος δι' ὄλου τοῦ ἔτους (Ἀθήνα, 140/141 ἢ 141/142). *TAM V 2*, 1203 στ. 17/18: ἀλίφοντος ... | δι' ὄλης τῆς ἡμέρας ἐκ τῶν ιδίων τὸ τρίτον (Ἀπολλωνίς/Λυδία, 1ος αἰ. π.Χ.). *TAM V 2*, 1204 στ. 2-3: ἀλίφοντος τὸν ἐνιαυτὸν ἐκ τῶν ιδίων δαπανημάτων (Ἀπολλωνίς). *OGIS* 479 (= *IGR IV* 522), στ. 8-11: καὶ γυμνασίου ἀρχος ἐκ τῶν ιδίων ἐλευθέρων καὶ δούλων ἀπὸ | ἀρχομένης ἡμέρας ἕως νυκτὸς δρακτοῖς ἐκ λου[τήρ]ων (Δορύλαιον/Φρυγία, 1ος/2ος αἰ.). *IGR IV* 454 στ. 8-9: ἀλίφοντα ἐγ λουτήρων | δι' ὄλης ἡμέρας ἐκ τῶν ιδίων (Πέργαμον). St. Hagel – K. Tomaschitz, *Repertorium der Westkilikischen Inschriften*, *ETAM* 22 (Βιέννη 1998). Sel. 65 στ. 4-6: ἀλίψαντα | ἀπὸ ἡλίου ἀνατολ[ῆς] μ[έχρι δύσε]ως (Σελεύχεια). *TAM V 2*, 1367 στ. 5-7: καὶ θέντα τὰ ἀλείμματα ἐξ ὄλε[ι]ων μεστῶν τοῖς νέοις καὶ γέρου[σι] καὶ παισὶ καὶ ἀπαλαίσ[τρο]ς δι' ὄλης ἡμέ[ρ]ας ἄχ[ρι] νυκτὸς (Μογνησία στὸ Σίπυλο). Γιὰ παραδείγματα βλ. καὶ Fr. Quass, *Die Honoratiorenschicht in den Städten des griechischen Ostens* (Στουτγάρδη 1993) 317-323.

25. Οἱ σχετικὲς μετὰ τὴν εφηβεία πηγὲς συγκεντρώνονται ἀπὸ τὸν N. M. Kennell, *Ephhebeia. A Register of Greek Cities with Citizen Training Systems in the Hellenistic and Roman Periods*, *Nikephoros Beihefte* 12 (Hildesheim 2006).

26. L. Robert, *Études anatoliennes* (Παρίσι 1937) 200. Προβλ. τοῦ ιδίου, “Le dieu Fulvus à Thessalonique”, *Hellenica* 2 (1946) 37-42 [=Π. Ἀδάμ-Βελήνη (ἐπιμ.), *Θεσσαλονίκη Φιλίππου βασιλείσαν. Μελέτες γιὰ τὴν ἀρχαία Θεσσαλονίκη* (Θεσσαλονίκη 1985) 862-867], ὅπου διατυπώνεται ἡ ἄποψη ὅτι οἱ εφήβαρχοι καὶ ἱερεῖς τοῦ θεοῦ Φούβλου στὴ Θεσσαλονίκη ἦσαν ἑφηβοί.

27. Κανατσούλης (σημ. 20), 58-63.

(“*éphébarque-magistrat*”), είτε ο πρώτος τῶν ἐφήβων (“*éphébarque-premier éphébe*”) καὶ ὅτι ἡ πρακτικὴ αὐτὴ μεταβάλλεται ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ.²⁸ Τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ἐφήβαρχος μπορούσε ταυτόχρονα νὰ εἶναι καὶ ἔφηβος στηρίζει σὲ δύο ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ τῶν ἐτῶν 215 καὶ 221 μ.Χ., ὅπου μετὰ τὴν εἰσαγωγικὴ φόρμουλα οἶδε εἰσὶν ἔφηβοι ἀκολουθοῦν οἱ ἐκφράσεις πρῶτοι τῶν ἐφήβων καὶ ἐφήβαρχοι καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἐφήβων καὶ πρωτοστάτης καὶ ἐφήβαρχος ἀντίστοιχα.²⁹ Τὴν ἴδια ἄποψη μετὰ τὴν F. Papazoglou ὑποστηρίζει καὶ ὁ J. Kleijwegt.³⁰ Σύμφωνα μὲ τὸς Μ. Β. Χατζόπουλο καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου ὁ ἐφήβαρχος εἶναι κατὰ κανόνα ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐφήβους.³¹ Ὁ Ν. Μ. Kennell θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐφηβαρχία ἀποτελεῖ ἀρχὴ καὶ ὁ ἐφήβαρχος εἶναι συνήθως νέος μετὰ 20 καὶ 30 ἐτῶν,³² ἐνῶ κατὰ τὸν J. H. M. Strubbe ἡ ἐφηβαρχία εἶναι “a low-ranking municipal office or an office within the gymnasium”.³³

Ἡ νέα ἐπιγραφή θέτει ξανά τὸ ζήτημα γιὰ δύο λόγους: α) Ἐδῶ ὁ ἐφήβαρχος Ἀντίγονος (στ. 5/6: ἐφηβαρχοῦντος | Ἀντιγόνου) ταυτίζεται πιθανότατα μετὰ τὸν Ἀντίγονο Νεικομάχου (στ. 10), ὁ ὁποῖος ἀναγράφεται πρῶτος μετὰ τῶν ἐφήβων (μὲ μεγαλύτερα μάλιστα στοιχεῖα σὲ σχέση μετὰ τῶν στίχων ποὺ ἀκολουθοῦν). Μόνον ἔτσι μπορεῖ, κατὰ τὴν ἄποψή μας, νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ ἀπουσία τοῦ πατρωνύμου τοῦ Ἀντιγόνου στὸ εἰσαγωγικὸ τμήμα τῆς ἐπιγραφῆς. β) Ὁ ἔφηβος Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος (στ. 11), μπορεῖ νὰ ταυτισθεῖ μετὰ τὸν ὁμώνυμο ἐφήβαρχο τῆς τιμητικῆς γιὰ τὸν μέγαν γυμνασάρχον Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀνδρόνικον, γιὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπιγραφῆς.³⁴ Ἄν καὶ τὰ δύο ὀνόματα (Ἰέρων καὶ Νείκων) ἀπαντοῦν μετὰ μεγάλη συχνότητα στὴν προσωπο-

28. F. Papazoglou, “*Stèles*”, 248-249.

29. *IGBulg I*² 47 (215 μ.Χ.), 47 bis (+ *IGBulg V* 5022, 5025, 221 μ.Χ.). Πρβλ. καὶ τὴν *IGBulg I*² 48, ὅπου ἐπίσης ἡ ἔκφραση πρῶτος ὁ ἐφήβαρχος ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἶδε εἰσὶν ἔφηβοι (238 μ.Χ.). Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches II*, 364, *SEG XLVI* 908.

30. J. Kleijwegt, *Ancient Youth. The ambiguity of youth and the absence of adolescence in Greco-Roman society* (Amsterdam 1991) 99-100.

31. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches II*, 364-366, ἰδιαιτέρως 365: “*l'éphébarque étant de règle un des éphèbes, son nom est régulièrement omis des catalogues des éphèbes pour éviter toute redondance*”. Πρβλ. *SEG XLVI* 753.

32. N. M. Kennell, “The status of Ephebarch”, *Tyche* 15 (2000) 103-108, *SEG L* 1764.

33. J. M. H. Strubbe, “Youth Magistrates in the Greek East”, *Mnemosyne* 58 (2005) 94 καὶ κυρίως 110.

34. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I*, 90-91 ἀρ. K10 (= *SEG XLII* 581), στ. 6-8: ἐφηβαρχοῦντος Νείκωνος τοῦ Ἰέρωνος.

γραφία τῶν Καλινδοίων,³⁵ ἡ ταύτιση τῶν δύο προσώπων θὰ πρέπει, κατὰ τὴν ἄποψή μας, νὰ θεωρηθεῖ βέβαιη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο προκύπτει ἡ παρακάτω χρονικὴ ἀκολουθία τῶν τιμητικῶν γιὰ γυμνασάρχους ἐπιγραφῶν ἀπὸ τὰ Καλίνδοια: α) τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασιάρχῃσαντα ἐν παιδί Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου· β) τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασάρχο Κρεινία, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ὁ ὁποῖος στὴν προηγούμενη ἐπιγραφή εἶναι ἀκόμη ἔφηβος.³⁶ γ) τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο, γιὸ τοῦ Φιλίππου. Ἐδῶ ὁ ἔφηβος τῆς προηγούμενης ἐπιγραφῆς, Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος, ἀναφέρεται ὡς ἐφήβαρχος· δ) τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασάρχο Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀπολλώνιο, γιὸ τοῦ Ἀνδρονίκου (βλ. σημ. 21).

Ἀπὸ τοὺς ἐφηβικούς καταλόγους καὶ τὶς τιμητικὲς ἐπιγραφὲς ἡ εἰκόνα ποὺ προκύπτει γιὰ τὸν ἐφήβαρχο στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας εἶναι ἡ ἐξῆς:

Στὰ Καλίνδοια στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασάρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ὁ ἐφήβαρχος Τρυφωνᾶς τοῦ Ἀττάλου δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων. Ὡστόσο, ὡς πρὸς τὴν διάρθρωση τὸ κείμενο παρουσιάζει τὴν ἐξῆς ἰδιορρυθμία σὲ σχέση μὲ τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη: Ἡ ἔκφραση ἐφηβαρχοῦντος τοῦ δεῖνος ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἱ ἔφηβοι, γεγονός ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ὑπόθεση ὅτι ὁ ἐφήβαρχος, ὅπως ἄλλωστε καὶ οἱ ἐπιμελητὲς καὶ ὁ πρωτοστάτης τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς, ἦταν ἔφηβος.³⁷ Ἐπίσης ἔφηβος εἶναι ὁ ἐφήβαρχος Ἀντίγονος στὴν ἐπιγραφή ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ. Ὁ ἐφήβαρχος Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος, ποὺ μαρτυρεῖται στὴν τιμητικὴ γιὰ τὸν γυμνασάρχο Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο ἐπιγραφῆ, ἂν ἡ ταύτιση ποὺ προτείνεται ἀνωτέρω εἶναι ὀρθή, δὲν ἀνήκει στοὺς ἐφήβους τοῦ ἀντίστοιχου ἔτους. Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀπολλώνιον, γιὸ τοῦ Ἀνδρονείκου, ὁ ἐφήβαρχος Κότυς, γιὸς τοῦ Κότυος, δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων καὶ ἡ ἀναφορά του προηγεῖται τῆς φόρμουλας οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι.³⁸

35. Βλ. σχετικὰ κατ. σημ.129.

36. Ἐὰν ἰσχύει ἀκόμη ἡ ρύθμιση ποὺ ἀναφέρεται στὸν γυμνασιαρχικὸ νόμο ἀπὸ τὴν Βέροια, *I.Beroia* 1 A, στ. 22-24 [βλ. σχετικὰ Gauthier–Hatzopoulos (σημ.20), 50-52], σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ γυμνασάρχος πρέπει νὰ εἶναι ἄνω τῶν τριάκοντα καὶ κάτω τῶν ἐξήντα ἐτῶν, ἡ χρονικὴ ἀπόσταση τῶν δύο ἐπιγραφῶν ἀνέρχεται τουλάχιστον σὲ μία δεκαετία.

37. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580), στ. 1-4: Νεικοκλέα Φιλώτου τοῦ Νεικοκλέους γυμνασιάρχῃσαντα ἐν παιδί, οἱ ἔφηβοι, | ἐφηβαρχοῦντος Τρυφωνᾶ τοῦ Ἀττάλου κλπ. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 364. Πρβλ. καὶ τὴ διάρθρωση τῶν καταλόγων ἀπὸ τὴν Ὀδησό (σημ. 29).

38. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 90-91 K10 (= *SEG* XLII 581), στ. 6-8.

Με βάση τους ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τῆ Στύβερρα ἔφηβος εἶναι ὁ ἐφήβαρχος στίς ἀκόλουθες τρεῖς περιπτώσεις: α) Ὁ ἐφήβαρχος τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Δικαῖος Πετικίου ὁ καὶ Ῥούφος ταυτίζεται πιθανότατα μετὸν ὁμώνυμο ἔφηβο τοῦ ἰδίου ἔτους.³⁹ β) Σύμφωνα μετὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 107/108 μ.Χ. ὁ ἐφήβαρχος Φίλων, γιὸς τοῦ Παραμόνου, ἀνέταξε τοὺς ἐφήβους διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας (στ. 89-93). Τὸ ὄνομα μάλιστα τοῦ Φίλωνος ἀναγράφεται πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν ἐφήβων (στ. 93-94).⁴⁰ Ἡ F. Papazoglou, χωρὶς νὰ ἀποκλείει τὴν πιθανότητα ὅτι ὁ ἐφήβαρχος εἶναι καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἐφήβων, ἐπισημαίνει ὅτι ἡ διττὴ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος Φίλων Παραμόνου στὴν ἐπιγραφή μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ σύμπτωση, ἢ ὁποῖα συνδέεται μετὴν ἰδιαίτερα συχνὴ παρουσία τῶν ὀνομάτων Φίλων καὶ Παράμονος στὴν προσωπογραφία τῆς πόλης.⁴¹ Πάντως, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ προηγούμενο παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγραφήν ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ, ἡ ἀναγραφή τοῦ ἐφηβάρχου καὶ μεταξὺ τῶν ἐφήβων δὲν καθιστᾷ τὴν περίπτωσιν τοῦ Φίλωνος μοναδική.⁴² γ) διὰ τῆς Διονυσίου τοῦ Ζοῦανδρου τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας ἐφηβέυσας ἢ καὶ αὐτὸς ἀνέταξεν τοὺς ἐπι- αὐτῶ γενομένους ἐφήβους ὁ ἐφήβαρχος τοῦ ἔτους 116/117

91-93 ἀρ. K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 4-5. Πιθανή, μετὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων, θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἡ συμπλήρωσις στὸ στίχον 18 τῆς ἐπιγραφῆς ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ [Κότυς] Κότυος. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ ταύτισίς του μετὸν ὁμώνυμο ἐφήβαρχο δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλεισθεῖ.

39. Papazoglou, "Stèles", 238-239 ἀρ. 5 (= *SEG* XXXVIII 679, *IG* X 2 2, 325 I), στ. 15-17 καὶ 28, Papazoglou, "Stèles", 239-240 ἀρ. 6 (= *SEG* XXXVIII 680, *IG* X 2 2, 326 I), στ. 13-17. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos-Loukopolou, *Recherches* II, 365 σημ.1 καὶ *SEG* XLVI 808.

40. Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 9 (= *SEG* XXXVIII 683, *IG* X 2 2, 325 III). Ὁ πατέρας τοῦ Φίλωνος ταυτίζεται πιθανότατα μετὸν ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Παρά- μονο Φίλωνος, Papazoglou, "Stèles", 238-239 ἀρ. 5 (= *SEG* XXXVIII 679, *IG* X 2 2, 325 I), στ. 43-44.

41. F. Papazoglou, "Stèles", 248: «Il peut s'agir d'une simple coïncidence vu la fréquence des deux noms dans l'ononastique stuberrienne, mais il ne faut pas exclure non plus la possibilité que l'éphébarque ait été en l'occurrence le premier éphèbe». Οἱ Hatzopoulos-Loukopolou, *Recherches* II, 365 θεωροῦν τὴν περίπτωσιν τοῦ Φίλωνος Παραμόνου "exceptionnel".

42. Βλ. σχετικὰ κατ. σημ. 82. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίδα τῆς Λυδίας, *TAM* V 2, 1203, παρὰ τὴν ἐνδειξὴν ὅτι ὁ γυμνασιάρχος Δαμό- νικος, γιὸς τοῦ Δημητρίου, εἶναι ἔφηβος (στ. 16-17: Γυμνασιάρχουντος Δαμονίκου τοῦ Δημητρίου, τοῦ δὲ αὐτοῦ | καὶ ἐφηβέοντος), τὸ ὄνομά του ἀναγράφεται καὶ μεταξὺ τῶν ἐφήβων (στ. 21: Δαμόνικος Δημητρίου ὁ προγεγραμμένος γυμνασιάρχος). Γιὰ τὴν ἐπι- γραφή βλ. καὶ Strubbe (σημ. 33), 102-103.

μ.Χ. Μάξιμος Διονυσίου.⁴³ Ἡ χρήση ἐδῶ τῆς μετοχῆς ἀορίστου (ἐφηβεύσας ἀντὶ ἐφηβέων) δὲν δηλώνει ὅτι ὁ Μάξιμος ἦταν “un ancien érhebe”,⁴⁴ ἀλλὰ ἐξηγεῖται πιθανότατα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ κατάλογοι συντάσσονται μὲ τὸ πέρασ τοῦ ἔτους ἐφηβείας.⁴⁵ Στὸν ἐφηβικὸ π.χ. κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα ὑπάρχει ἡ ἔκφραση ἀπογραφή | ἐφήβων τῶν ἐφηβουσάντων ὑπὸ Λυσίμαχον Σαβιδιανοῦ τὸν ἐφήβαρχον⁴⁶ καὶ στὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 53/54 μ.Χ. ἀπὸ τὴ Στύβερρα ἀναγραφή τῶν ἐφηβουσάντων.⁴⁷

Διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας Μ(άρκου) Ἰνστέιου Ὀρέστου ἀνέταξεν τοὺς ἐλπ' αὐτῶ γενομένους ἐφήβους καὶ ὁ ἐφήβαρχος τοῦ ἔτους 121/122 μ.Χ. Μ. Ἰνστέιος Κασσιανὸς Φιλόξενος.⁴⁸ Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ἐκείνη τῶν ἐφηβάρχων Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Παραμόνου, καὶ Μαξίμου, γιοῦ τοῦ Διονυσίου, ἡ ἔκφραση δι' ἐπιμελείας τοῦ πατρὸς, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀντίστοιχη τῆς ἔκφρασης δι' ἐπιμελητῶν στίς ἐπιγραφές ἀπὸ τὰ Καλίνδεια,⁴⁹ ἀλλὰ εἶναι ἐνδεικτικὴ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων τους ὡς ἐφηβάρχων δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐνηλικιωθεῖ (παῖδες/ἐφηβοί).⁵⁰ Ἡ ἀπουσία μάλιστα κάποιας ἐνδειξῆς ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ

43. Papazoglou, “Stèles”, 241 ἀρ. 10 (= *SEG XXXVIII* 684, *IG X* 2.2, 327), στ. 5-12. Ὁ Διονύσιος, γιὸς τοῦ Ζωάνδρου, ταυτίζεται πιθανότατα μὲ τὸν ὁμώνυμο ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ., Papazoglou, “Stèles”, 238 ἀρ. 5 (= *SEG XXXVIII* 679, *IG X* 2.2, 325 I), στ. 22.

44. Papazoglou, “Stèles”, 248.

45. Βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 366. Ἡ χρήση μετοχῆς ἐνεστώτα (ἐφηβέων) εἶναι συνήθης σὲ τιμητικὲς ἢ ἀναθηματικὲς ἐπιγραφές, πιθανότατα γιὰ νὰ δηλώσει ὅτι κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἀνάθεσης ὁ τιμώμενος ἢ ὁ ἀναθέτης ἦταν ἀκόμη ἔφηβος· βλ. ἐνδεικτικὰ *I.Knidos* 89 (β' μισὸ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ.), *IG IX* 2 1 4, 816 (Κέρκυρα, 2ος αἰ. μ.Χ.) καὶ *I.Déllos* 1932 (94/93 π.Χ.), 1934 (95/94 π.Χ.).

46. Μ. Γ. Δήμιτσας, *Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις* (Ἀθῆνα 1896) ἀρ. 1, *SEG XXIV* 531, στ. 2-5.

47. Papazoglou, “Stèles”, 238 ἀρ. 4 (= *SEG XXXVIII* 678, *IG X* 2 2, 324 II), στ. 11.

48. Papazoglou, “Stèles”, 241 ἀρ. 11 (= *SEG XXXVIII* 685, *IG X* 2 2, 328), στ. 5-11.

49. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 367. Πρβλ. σχετικὰ καὶ Gauthier–Hatzopoulos (σημ. 20), 171 καὶ Kennell (σημ. 32), 107.

50. Γιὰ τὶς ἡλικίες μεταξὺ τῶν ὁποίων κυμαίνεται ἡ ἐφηβεία μὲ βάση τὶς μέχρι τοῦδε γνωστὲς ἐπιγραφές βλ. S. Hin, “Class and Society in the Cities of the Greek East: Education during the Epehebeia”, *AnSoc* 37 (2007) 143-146 (πρβλ. καὶ *SEG LV* 2124). Γιὰ τὴν ἀνάληψη ἀρχῶν/λειτουργιῶν ἀπὸ πρόσωπα ποὺ δὲν ἔχουν ἐνηλικιωθεῖ καὶ τὴν ἔκταση τοῦ φαινομένου βλ. Quass (σημ. 24), 322 σημ.1376, Kleijwegt (σημ. 30), 221 κέ., Kennel (σημ. 32), 105-106, M. Horster, “Kinderkarrieren?“, στό: Cl. Klodt (ἐκδ.), *Satura Lanx. Festschrift für W. A. Krenkel, Spudasmata* 62 (Hildesheim-Zürich-New York 1996) 223-

προκύπτει ότι ο Φιλόξενος ήταν ταυτόχρονα και έφηβος δείχνει, κατά την άποψή μας, ότι αυτός ανέλαβε την έφηβαρχία εν παιδί.⁵¹ Η έκφραση έφηβαρχον εν παιδί γενόμενον αναφέρεται σε τιμητική έπιγραφή του 1ου αι. μ.Χ. από τη Φιλαδέλφεια για τον γιό του Έρμίππου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου δὲν σώζεται.⁵² Έπιπλέον, σε έναν κατάλογο έφήβων από την Ίασο του 5 μ.Χ.(?) ως έφηβαρχοι αναφέρονται τὰ τέκνα τοῦ γυμνασάρχου Φοίβου, γιου τοῦ Ἀμμωνίου, Μένανδρος ὁ καλούμενος Ἄμμωμος καὶ Ἀμμώνιος,⁵³ ενώ τὰ ἴδια πρόσωπα καταγράφονται ως έφηβοι σε κατάλογο του 12 μ.Χ.,⁵⁴ γεγονός που σημαίνει ότι κατά τη διάρκεια τῆς έφηβαρχίας τους ἦσαν ἀκόμα παῖδες (*impuberes*).

Σχετικά με τὰ λοιπὰ πρόσωπα που αναφέρονται ως έφηβαρχοι στις έπιγραφές από τη Στύβερρα, τὸν έφηβαρχο του έτους 50/51 Φίλωνα, γιό του Φίλωνος,⁵⁵ ταυτίζει ἡ F. Papazoglou με τὸν ὁμώνυμο έφηβο του καταλόγου τῶν έτῶν 41-48 (?),⁵⁶ ενώ ὁ Ζωΐλος, γιός του Εὐβουλίδου, εἶναι γιός του γυμνα-

238, Strubbe (σημ. 33), 100-106, Chr. Laes, “Children and office holding in Roman Antiquity”, *Epigraphica* 66 (2004) 145-184 καὶ ἰδιαίτερα 163-176.

51. Πρβλ. ἀν. σημ. 37 καὶ *I. Stratonikeia* 1024, στ. 5-6: γυμνασιαρχήσαντα τῶν νέων ἐν παιδί. Για τὴν έκφραση ἐν παιδί βλ. L. Robert, *Hellenica* XI-XII (1960) 559-560 καὶ Kleijwegt (σημ. 30), 225-247, ἰδιαίτερα 243-244, Strubbe (σημ. 33), 100-102.

52. *IGR* IV 1633 = *TAM* V 3, 1441. “Οτι στις περιπτώσεις αὐτὲς ἡ ἔνδειξη ἐν παιδί δηλώνει ἄτομα μικρότερης τῶν έφήβων ἡλικίας (*impuberes*) [πρβλ. Strubbe (σημ. 33), 102, Laes (σημ. 50), 169-170, 181] προκύπτει κατὰ τὴν γνώμη μας καὶ ἀπὸ τὸ τιμητικὸ ψήφισμα παραμυθητικὸ χαρακτηριστῆρα ἀπὸ τὴν Καῦνο γιὰ τὸν Ἀγροφώντα, γιό τοῦ Ἀγροφώντος. Στὴ σχετικὴ έπιγραφή ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἀγροφών ἀπὸ | τῆς ἐν παισὶν καὶ έφήβοις ἡλικίας ἄρξάμενος φιλοτείμως | κ<αί> ἐν ἀνδ|[ρ]άσιν τέλειον καὶ μεγαλόφυχον ἐπλήρωσεν ἀεὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα διάθεσιν· Βλ. σχετικὰ P. Herrmann, “Zwei Inschriften von Kaunos und Baba Dag”, *OpAth* 10 (1971) 36-39 καὶ *I. Kaunos* 160-164 ἀρ. 30.

53. *I. Iasos* 276 στ. 3-7: “Ετους ροα’ ἐπὶ γυμνασιάρχου Φοίβου | τοῦ Ἀμμωνίου, έφηβάρχων | δὲ Μένανδρου τοῦ Φοίβου τοῦ | καλουμένου Ἀμώμου καὶ Ἀμμωνίου τοῦ Φοίβου τῶν υἱῶν | αὐτοῦ. Βλ. σχετικὰ καὶ Strubbe (σημ. 33), 94.

54. *I. Iasos* 277, στ. 12-13.

55. Papazoglou, “Stèles”, 237 ἀρ. 3 (= *SEG* XXXVIII 677, *IG* X 2.2 324 III), στ. 15-16.

56. Papazoglou, “Stèles”, 236-237 ἀρ. 1 (= *SEG* XXXVIII 675, *IG* X 2.2 323), στ. 26-27. Για τὴ χρονολόγηση τῆς έπιγραφῆς βλ. Papazoglou, “Stèles”, 244-245. Για τὴν ταύτιση τῶν προσώπων, Papazoglou, “Stèles”, 247-248. Πιθανὴ εἶναι ἡ ταύτιση τοῦ Φίλωνος Φίλωνος με τὸν Μ(ἄρχο) Οὐέτιο Φίλωνα (*IG* X 2 2, 300): βλ. σχετικὰ F. Papazoglou, “Gouverneurs de Macédoine. À propos du second volume des Fasti, par Th. Sarikakis”, *ZAnt* 29 (1979) 238-239 καὶ Ἡλ. Κ. Σβέρκος, *Συμβολὴ στὴν ἱστορία τῆς Ἄνω Μακεδονίας τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων (πολιτικὴ ὁργάνωση, κοινωνία, ἀνθρωπωνμία)*, (Θεσσαλονίκη 2000) 70-72.

σίαρχου τοῦ ἰδίου ἔτους (53/54) Εὐβουλίδου, γιοῦ τοῦ Ζωΐλου.⁵⁷ Οἱ ἐφήβαρχοι τῶν ἐτῶν 41-48 (?), 87/88 καὶ 90/91 Ἐπιγένης, γιὸς τοῦ Ἴαπερος, Λ(ούκιος) Ἰνστέιος Γέμελλος καὶ Σίμων, γιὸς τοῦ Βιλίστου, ἀντίστοιχα δὲν ἀναφέρονται μεταξὺ τῶν ἐφήβων.⁵⁸ Νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ κατάλογοι τῶν ἐτῶν 87/88 καὶ 90/91 παρουσιάζουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς διάρθρωση μὲ αὐτοὺς τῶν ἐτῶν 107/108, 116/117 καὶ 121/122, καθὼς ἀπουσιάζει ὁ γυμνασίαρχος, τὰ ἔξοδα δὲ γιὰ τὴν ἀγορὰ λαδιοῦ προέρχονται ἀπὸ τῆ δωρεὰ τοῦ Μ(άρκου) Οὐεττίου Φίλωνος.⁵⁹ Ὡστόσο, λείπει ἀπὸ αὐτοὺς ἡ ἔνδειξη ὅτι ὁ ἐφήβαρχος ἄσκησε τὰ καθήκοντά του διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας, γεγονός πού σημαίνει, κατὰ τὴ γνώμη μας, ὅτι οἱ ἐφήβαρχοι Λ. Ἰνστέιος Γέμελλος καὶ Σίμων γιὸς τοῦ Βιλίστου δὲν ἦσαν ἔφηβοι.⁶⁰ Στὸ ἐπίγραμμα ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη τοῦ ἔτους 224/225 μ.Χ. πού ἀνέθεσαν οἱ συνέφηβοι Λικίνιος Ἀριστόβουλος, Λικίνιος Βάσσος καὶ Τ(ίτος) Φλαύιος Ἀντώνιος γιὰ τὸν ἐφήβαρχο Ποσιδίππο, γιὸ τοῦ Ποσιδίππου,⁶¹ ὅπως ἐπισημαίνει ἡ F. Papazoglou, δὲν εἶναι σαφὲς ἂν ἡ ἀνάθεση τοῦ μνημείου ἔγινε ὅταν τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦσαν ἔφηβοι, ἢ ἀργότερα ὅταν ἕνας ἀπὸ αὐτούς, δηλαδὴ ὁ Ποσιδίππος, ἔγινε ἐφήβαρχος.⁶²

Στοὺς δύο καταλόγους ἀπὸ τὴ Βέροια στοὺς ὁποίους ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων καὶ οἱ ὅποιοι χρονολογῶνται στὸ 177/178 μ.Χ. καὶ στὸ β' τέταρτο τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ. ἀντίστοιχα τὰ ὀνόματα τῶν ἐφηβάρχων δὲν ἀναγράφονται μεταξὺ τῶν ἐφήβων.⁶³ Ἡ ἔκφραση ὡστόσο ἐφηβάρχων, ἔδωκα τὰ τοῦ ἐπαγγέλλματος εἰς τὸ ἄλειμμα δην(άρια) Φ (στ. 3-5) πού ἀφορᾶ στὸν ἐφήβαρχο

57. Papazoglou, "Stèles", 238 ἀρ. 4 (= SEG XXXVIII 678, IG X 2 2, 324 II), στ. 9-10.

58. Papazoglou, "Stèles", 236-237 ἀρ. 1 (= SEG XXXVIII 675, IG X 2 2, 323), στ. 7-8· Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 7 (= SEG XXXVIII 681, IG X 2 2, 325 II), στ. 69-70. Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 8 (= SEG XXXVIII 682, IG X 2 2, 326 II), στ. 72-74.

59. Βλ. σχετικὰ καὶ Σβέρκος (σημ. 56), 57-58 καὶ 70-72.

60. Ἡ ταύτιση τοῦ Μ(άρκου) Ἰνστέιου Γέμελλου μὲ τὸν ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Γέμελλο Εὐβουλίδου (βλ. IG X 2 2, 325, σχόλια στ. 30), δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ. Ἀντίθετα, δὲν ἀποκλείεται ὁ ἐφήβαρχος Σίμων Βιλίστου νὰ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐφήβου Ζωΐλου Βιλίστου τοῦ ἰδίου καταλόγου (βλ. IG X 2 2, 326, σχόλια στ. 77).

61. Papazoglou, "Stèles", 241-242 ἀρ. 12 (= SEG XXXVIII 686, IG X 2.2, 331).

62. Βλ. σχετικὰ F. Papazoglou, "Stèles", 249. Πιθανότερη φαίνεται, κατὰ τὴ γνώμη μας, ἡ δευτέρα ἐκδοχή, καθὼς σὲ διαφοροετικὴ περιήγηση καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἔφηβος, θὰ ἀνέμενε κανεὶς οἱ ἀναθέτες τοῦ μνημείου νὰ χαρακτηρίζονται ὡς ἔφηβοι (βλ. ἐνδεικτικὰ τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Θήρα, IG XII 3, 524). Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ J. Strubbe (σημ. 33), 103 καὶ σημ. 56, ὑπάρχουν ἀρκετὰ παραδείγματα ὅπου πρόσωπα πού χαρακτηρίζονται ὡς συνέφηβοι, δὲν ἀνήκουν πλέον στὴν ἡλικία τῶν ἐφήβων.

63. I.Beroia 135, στ. 8· I.Beroia 136, στ. 3-5.

του ἔτους 177/178 Στάτιο Ἀντίγονο δείχνει, κατὰ τὴν ἄποψή μας, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἔφηβο.⁶⁴ Τὴ διάκριση ἄλλωστε τοῦ ἐφηβάρχου ἀπὸ τοὺς ἐφήβους δείχνει ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι σὲ τρεῖς καταλόγους ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ ἔτους 235/236, 251/252 καὶ 255/256 μ.Χ., ἐνῶ τὰ ὀνόματα τοῦ γυμνασάρχου καὶ τοῦ ἐφηβάρχου ἔχουν χαραχθεῖ στὸν κατάλογο, τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων πιθανότατα σχεδιάστηκαν καὶ χρωματίστηκαν χωρὶς ποτὲ νὰ χαραχθοῦν.⁶⁵ Σύμφωνα μὲ τὸν Π. Μ. Νίγδελι ὁ λόγος γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ συνδέεται πιθανὸν μὲ μέτρα περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν τοῦ γυμνασίου.⁶⁶ Ἐὰν ὁ ἐφήβαρχος Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἔτυμος, ὁ ὁποῖος ἀνήγειρε τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν διὰ βίου ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν καὶ ἀγωνοθέτη τοῦ Κοινοῦ τῶν Μακεδόνων Τιβέριο Κλαύδιο Πειερίωνα γυμνασιστὴσαντα τὸ β', ἦταν ταυτόχρονα καὶ ἔφηβος δὲν μπορεῖ νὰ διευκρινισθεῖ.⁶⁷

Οἱ ἐφηβικοὶ κατάλογοι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη σώζονται σὲ ἀποσπασματικὴ μορφή.⁶⁸ Ἐφήβαρχοι ὡστόσο, οἱ ὁποῖοι ἄσκησαν ἐπίσης τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Φούλβου, ἀπαντοῦν σὲ τρεῖς τιμητικὲς ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν πόλη.⁶⁹ Πρόκειται γιὰ τὸν Μαρεινιαὸ Φίλιππο νέο, γιὸ τοῦ Μαρεινιανοῦ Φιλίππου (ἱερασά|μενον ἐν τῷ πσ' | σεβαστῶ ἔτει καὶ ἐφήβαρχον | γενόμενον ἐν | τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ πολειτάρχην αψ'),⁷⁰ τὸν Φλάβιο Κλ(αύδιο) Μένωνα τὸν καὶ Στρυμόνιν, ἱερασά|μενον καὶ ἀγωνοθετή|σαντα καὶ ἐφηβαρχή|σαντα <ἐν> τῷ ἐνενηκοστῷ

64. Γιὰ τὴ φόρμουλα ἐπιγγεῖλαντο καὶ ἐπέδωκαν βλ. A. Wilhelm, "Inscription aus Pagai", *JÖAI* 10 (1907) 28 (= *Kleine Schriften* II, 1 272), S. Dmitriev, "Notes on Inscriptions from Asia Minor", *EA* 26 (1996) 109 καὶ P. Herrmann, "Epigraphische Notizen 16-17", *EA* 28 (1997) 148 Anm. 11. Πρβλ. καὶ τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, *IGR* IV 1640 = *TAM* V 3, 1474· βλ. σχετικὰ καὶ Strubbe (σημ. 33), 105 καὶ σημ. 67.

65. Π. Μ. Νίγδελις, "Μακεδονικὰ ἐπιγραφικὰ", *ΤΕΚΜΗΡΙΑ* 5 (2000) 132-135 (= *SEG* L 577, LI 802, *Ann. épigr.* 2000, 1302· 2002, 1279, *Bull. épigr.* 2002, 260, 235/236 μ.Χ.), *I. Beroia* 137/138 (251/252, 255/256 μ.Χ.).

66. Νίγδελις (σημ. 65), 134. Βλ. ἦδη καὶ A. Tatakis, *Ancient Beroea. Prosopography and Society* («Μελετήματα» 8· Ἀθήνα 1988) 467.

67. *I. Beroia* 123 (τέλη 1ου αἰ. μ.Χ.).

68. *IG* X 2.1 236-241. Βλ. σχετικὰ καὶ Kennell (σημ. 32), 104.

69. Γιὰ τὸ σύνολο τῶν ἐπιγραφῶν ποὺ ἀφοροῦν στὴ λατρεία τοῦ θεοῦ Φούλβου βλ. *IG* X 2.1, 153-170.

70. *IG* X 2.1, 163 (248-250 μ.Χ.). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Π. Ἀδάμ-Βελένη, *Μακεδονικοὶ βωμοί. Τιμητικοὶ καὶ ταφικοὶ βωμοὶ αὐτοκρατορικῶν χρόνων στὴ Θεσσαλονίκη, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας καὶ στὴ Βέροια, πρωτεύουσα τοῦ Κοινοῦ τῶν Μακεδόνων* (Ἀθήνα 2002) 151-152 ἀρ. 47. Γιὰ τὴν οἰκογένεια βλ. πρόσφατα καὶ Π. Μ. Νίγδελις, *Ἐπιγραφικὰ Θεσσαλονίκεια. Συμβολὴ στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Θεσσαλονίκης* (Θεσσαλονίκη 2006) 274-276.

δια|κοισιοστῶ σεβ(αστῶ) ἔτ(ε)ι⁷¹ καὶ τὸν Αὐρήλιο Ἰούλιο νέο τὸν καὶ Παντρόπιν, ἱερασάμενον θεοῦ Αὐρηλίου Φούλβου καὶ ἀγωνοθετήσαν|τα καὶ ἐφη|βαρχήσαντα ἐν τῶ ατ | Σεβαστῶ ἔτει.⁷² Τὴ σύνδεση τῆς λατρείας τοῦ θεοποιημένου Αὐρηλίου Φούλβου Ἀντωνίνου μετὰ τὸ γυμνάσιο καὶ τὴν ἀνάληψη τῆς ἱεροσύνης ἀπὸ τοῦ ἐφήβου ὑποστήριξαν οἱ Ch. Edson καὶ L. Robert.⁷³ Ὡστόσο, ἂν καὶ ἡ σύνδεση τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ Φούλβου μετὰ τὸ γυμνάσιο θεωρεῖται βέβαιη, στίς ἐπιγραφὰς ποὺ ἀναφέρθηκαν δὲν ὑπάρχει καμία ἔνδειξη ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῦ θεοῦ καὶ ταυτόχρονα ἐφηβάρχοι ἦσαν ἔφηβοι.⁷⁴ Πάντως ὁ Μαρεινιανὸς Φίλιππος ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἐφηβαρχία ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ πολιτάρχου, τὸ ὁποῖο κατὰ κανόνα ἀναλαμβάνουν ἐνήλικες.⁷⁵ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Αὐλο Πόντιο Μαρκιανὸ τῶν μέσων τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ. ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀξιώματα ἀναφέρονται αὐτὰ τοῦ ἐφηβάρχου καὶ τοῦ πολιτάρχου,⁷⁶ ἐνῶ στίς λοιπὲς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὴν πόλη ὁ ἐφηβάρχος μαρτυρεῖται μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματούχων.⁷⁷

Στὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα τὸ ὄνομα τοῦ

71. IG X 2 2, 168 [= Ἀδάμ-Βελῆνη (σημ. 70), 156 ἀρ. 59] (258/259 μ.Χ.). Γιὰ τὸν Φλάβιο Κλ. Μένωνα βλ. καὶ P. M. Nigdelis, "Geminii und Claudii: Die Geschichte zweier führender Familien von Thessaloniki in der Späteren Kaiserzeit", στό: A. D. Rizakis (ἐπιμ.), *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium organized by the Finnish Institute and the Centre of Greek and Roman Antiquity, Athens 7-9 Sept. 1993* («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 136.

72. IG X 2.1, 170 [= Ἀδάμ-Βελῆνη (σημ. 70) 148 ἀρ. 37] (269/270 μ.Χ.).

73. Ὁ Ch. Edson, «Macedonica», *HSCP* 51 (1940) 135-136 [πρὸβλ. J.-L. Robert, *Bull. épigr.* 1946/1947, 139], ταυτίζει τὸ θεὸ Φούλβο μετὰ τὸ γιὸ τοῦ αὐτοκράτορα Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς καὶ τῆς Ἀννίας Γαλερίας Φαυστίνας, M. Aurelius Fulvus Antoninus. Ὁ L. Robert, (σημ. 26) 37-42, θεωρεῖ ὡς περισσότερο πιθανὴ τὴν ταύτισή του μετὰ τὸν T. Aurelius Fulvus Antoninus, γιὸ τοῦ αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρηλίου καὶ δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ Κομμόδου. Τὴν ἀποψη τοῦ Robert ἀκολούθησε τὸ σύνολο τῆς ἔρευνας, βλ. πρόσφατα M. F. Petracchia, "Sulle tracce del "Divus Fulvus" venerato dagli «iuvenes» di Thessalonica", στό: M. G. Angeli Bertinelli - A. Donati (ἐκδ.), *Misurare il tempo, misurare lo spazio: Atti del colloquio AIEGL-Borghesi 2005*, Faenza 2006, 477-486 = *Ann. épigr.* 2006, 1266. Πρὸβλ. καὶ Ch. Steimle, *Religion im römischen Thessaloniki. Sakraltopographie, Kult und Gesellschaft 168 v. Chr.-324n. Chr.*, Τυβίγγη 2008, 61-62, 142-156.

74. Βλ. σχετικὰ καὶ Κανατσούλης (σημ. 20), 60.

75. Ἀπὸ τὴν πλούσια γιὰ τοὺς πολιτάρχους βιβλιογραφία βλ. τελευταῖα G. H. R. Horsley, "The Politarchs in Macedonia, and Beyond", *Mediterranean Archaeology* 7 (1994) [1996] 99-126, *SEG* XLIV 499.

76. IG X 2.1, 199 = Ἀδάμ-Βελῆνη (σημ. 70), 149 ἀρ. 39, στ. 18-20: ἐφηβαρχή[σαντα] | καὶ πολε[ιταρ]||χήσαντα.

77. Βλ. IG X 2 1, 133 (πρὸβλ. *SEG* XXXVIII 691), 135.

έφηβάρχου Λυσιμάχου, γιοῦ τοῦ Σαβιδιανοῦ, δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων,⁷⁸ ἐνῶ αὐτὸς τοῦ 229/230 σώζεται σὲ ἀποσπασματικὴ μορφή.⁷⁹ Ὁ ἐφήβαρχος Τι. Κλαύδιος Παριανὸς τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων τοῦ ἔτους 146/147 μ.Χ. ἀπὸ τὸ Σισάνι (Ὁρεστίς) δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων,⁸⁰ ἐνῶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Δημήτριο, γιὸ τοῦ Περείτου, ἀπὸ τῆ Λητῆ δὲν ἀναγράφεται τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφηβάρχου.⁸¹

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει ὅτι στὶς περιπτώσεις ὅπου ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἔφηβος, εἴτε τὸ ὄνομά του ἀναγράφεται καὶ στὸν κατάλογο τῶν ἐφήβων, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Ἀντιγόνου, γιοῦ τοῦ Νεικομάχου, στὴν ἐπιγραφή ποῦ δημοσιεύεται ἀνωτέρω ἀπὸ τὰ Καλίνδοια, τοῦ Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Παραμόνου, καὶ τοῦ Δικαίου, γιοῦ τοῦ Πετικίου, ἀπὸ τῆ Στύβερρα,⁸² εἴτε δηλώνεται, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Μαξίμου, γιοῦ τοῦ Διονυσίου, ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη ὅτι ἄσκησε τὰ καθήκοντά του δι' ἐπιμελείας τοῦ πατρός, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἦταν ἔφηβος (ἐφηβέυσας καὶ αὐτός), εἴτε ἀκόμα, ὅπως συμβαίνει στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ἀπὸ τὰ Καλίνδοια ἢ ἀναφορὰ τοῦ ἐφηβάρχου Τρυφωναῖ, γιοῦ τοῦ Ἀττάλου, ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἱ ἔφηβοι.⁸³ Σχετικῆ ἔνδειξη ὑπάρχει ἐπίσης ὅταν ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἀκόμα παῖς (βλ. σελ. 197). Στὶς λοιπὲς περιπτώσεις θὰ πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὴν ἐφηβαρχία ἀναλαμβάνουν πρόσωπα μετὰ τὴν ἐφηβεία. Ὅπου μάλιστα εἶναι

78. Βλ. ἄνωτ. σημ.46. Γιὰ τὰ πρόσωπα βλ. Α. Β. Tatakī, *Macedonian Edessa. Prosopography and Onomasticon* («Μελετήματα» 18· Ἀθήνα 1994) 56 ἀρ. 191.

79. Δήμιτσας, *Ἡ Μακεδονία*, ἀρ. 2, J. M. R. Cormack, "Progress report on the greek inscriptions of the trite meris for IG X", *Ἀρχαία Μακεδονία* 1 (1970) 200-201 ἀρ. 12 (πίν. 38a) καὶ Tatakī (σημ.78), 41-42 ἀρ. 88, 47 ἀρ. 131.

80. EAM 187.

81. Χ. Μακαρόνας, "Χρονικὰ ἀρχαιολογικά. Ἀνασκαφαί, ἔρευναί καὶ τυχαῖα εὐρήματα ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ κατὰ τὰ ἔτη 1940-1950", *Μακεδονικά* 2 (1941-1952) [1953] 619-620 ἀρ. 42θ (πίν. XIVβ), *Bull. épigr.* 1953, 112 = Β. Μισσηλίδου-Δεσποτίδου, *Ἐπιγραφές ἀρχαίας Μακεδονίας* (Θεσσαλονίκη 1997) 56 ἀρ. 43 (1ος/2ος αἰ.).

82. Βλ. σχετικὰ ἄνωτ. σημ. 39 καὶ 40. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐφηβάρχου ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων τοῦ δευτέρου ἔτους καὶ στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίδα τῆς Λυδίας, TAM V 2, 1204 στ. 1-6: Στεφανηφοροῦντος καὶ γυμνασιαρχοῦντος Ἀπολλωνίου τοῦ | Ἀπολλωνίδου, τοῦ δὲ αὐτοῦ καὶ ἀλίφοντος τὸν ἐνιαυτὸν ἐκ τῶν ἰδίῳν δαπανημάτων, ἐφηβαρχοῦντος Ἀπολλωνίδου τοῦ Ἀπολλωνίου | οἱ ἐφηβέυσαντες ἐπ' αὐτῶν δωρεάν διετεῖς μὲν | [Ἀπολλωνίδης Ἀπολλωνίου] | [[ὁ προγεγραμμένος ἐφήβαρχος]] (150-100 π.Χ.). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Kleijwegt (σημ. 30), 99-100 καὶ Hin (σημ. 50), 149-150.

83. Βλ. ἄνωτ. σημ. 43 καὶ 37 ἀντίστοιχα.

δυνατόν νά προσδιορισθεῖ κατὰ προσέγγιση ἡ ἡλικία τους, ὅπως π.χ. στήν περίπτωση τοῦ Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Φίλωνος, ἀπό τή Στύβερρα (ἔφηβος τὸ 41-48(?), ἐφήβαρχος τὸ 50/51 μ.Χ.), ἢ ἀκόμα τοῦ Νείκωνος, γιοῦ τοῦ Ἰέρωνος ἀπό τὰ Καλίνδοια, καθὼς καὶ τῶν ἱερέων τοῦ θεοῦ Φούλβου ἀπό τή Θεσσαλονίκη, φαίνεται ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀνήκουν στοὺς νέους.⁸⁴

Ἐάν καὶ μόνον νέα ἐπιγραφικὰ στοιχεῖα μποροῦν νά συμβάλλουν στὸν καθορισμὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἐφηβάρχων καὶ κατ' ἐπέκτασιν στήν ὀριστικὴ λύση τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος, ἡ ἀναφορὰ τῆς ἐφηβαρχίας στὶς τιμητικὲς ἐπιγραφές μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργιῶν τῶν τιμωμένων προσώπων εἶναι ἐνδεικτικὴ ὅτι καὶ αὐτὴ ἀποτελοῦσε λειτουργία/ἀρχή.⁸⁵ Ἰδιαίτερα ἐνδεικτικὴ εἶναι μία ἐπιγραφή ἀπό τὴν Ἐφεσο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος τιμοῦν τὸν Τ(ίτο) Πό(πλιο) Οὐῆδιο Μάρκελλο τὸν πρύτανι| καὶ γυμνασίαρχον | καὶ ἐφήβαρχον καὶ | στρατηγὸν καὶ τὰς | ἄλλας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας ἄρξαν|τα φιλοτίμως (στ. 6 κέ.).⁸⁶ Ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ στήν περίπτωση ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργιῶν, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ γυμνασίου, τὴν ἐφηβαρχία ἀναλαμβάνουν πρόσωπα περισσότερες ἀπὸ μία φορά,⁸⁷ ἐνῶ σὲ κάποιες περιπτώσεις ὁ ἐφήβαρχος ἀναλαμβάνει νά καλύψει μέρος τῶν ἐξόδων ποὺ συνδέονται μὲ τὴν λειτουργία τοῦ γυμνασίου. Σύμφωνα μὲ ἐφηβικὸ κατάλογο ἀπὸ τὴν Πρι-

84. Τὴ σύνδεση τοῦ ἐφηβάρχου τόσο μὲ τοὺς ἐφήβους ὅσο καὶ μὲ τοὺς νέους δείχνει π.χ. μία τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Τέω, τὴν ὁποία ἀνήγειραν οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γυμνασίου γιὰ τὸν ἐφήβαρχο (ἐφηβαρχήσαντα καλῶς) Αἰσχύωνα Μελεάγρου, *CIG* 3085, ὅπως καὶ ἡ τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἰασὸ γιὰ τὸ Μελανίωνα, γιὸ τοῦ Θεοδώρου, στήν ὁποία ἀναφέρεται γιὰ τὸν τιμώμενο, ἀποδειχθεὶς δὲ καὶ ἐφήβαρχος προΐσταται τοῦ γυμνασίου καὶ τῆς τῶν ἐφήβων καὶ νέων εὐκοσμίας κλπ., *I.Iasos* 98 στ. 22-24. Γιὰ ἐπιπλέον παραδείγματα βλ. Kennell (σημ. 32), 107-108. Ἐάν στήν ἔκφραση Ἄδαϊος Εὐήμερου ἐφηβαρχήσας τοῖς νέοις νόμον ἐφηβαρχικὸν στὸν ἐφηβαρχικὸ νόμο ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη (βλ. κατ. σημ. 95) ἡ λέξις *νέοι* χρησιμοποιεῖται ὡς τεχνικὸς ὅρος δὲν μπορεῖ νά διευκρινισθεῖ (τὴν ὑπόδειξη ὀφείλουμε στὸν Π. Μ. Νίγδελ).
85. Στὴν κατεύθυνση αὐτὴ συνηγορεῖ καὶ ἡ φόρμουλα ἐφηβαρχοῦντος τῆς λαμπρότατης μητροπόλεως τῆς Ἀσίας Ἀδριανῆς νεωκόρου φιλοσεβαστοῦ Κυζικηνῶν πόλεως Μάρκου | Αὐρ. Ἀμερίνου, σὲ ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Κύζικο τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, *CIG* II 3665 (= *IGR* IV 154), στ. 5-8. Βλ. σχετικὰ καὶ Papazoglou, "Stèles", 248 σημ. 46.

86. *SEG* XXXIII 937 (180-192 μ.Χ.). Πρβλ. καὶ τὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Κίο τοῦ ἔτους 108/109 μ.Χ. (*I.Kios* 16), ὅπου ὁ ἐφήβαρχος Σωσικλῆς Δαφιλέως διετέλεσε ἤδη πρῶτος ἄρχων, πολειτάρχης, ἱερεὺς Ἡρακλέους, γυμνασίου καὶ ἀγορανόμος. Γιὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ἐλληνικὸν κόσμον βλ. Kennell (σημ. 32), 104 κέ.

87. Γιὰ τὴν γυμνασιαρχία βλ. Quass (σημ. 24), 319-320 σημ. 1369 (μὲ παραδείγματα).

ήνη ὁ Εὐφράνωρ, γιὸς τοῦ Εὐφράνωρος, διετέλεσε ἐφήβαρχος γιὰ δεύτερη φορὰ (ἐφηβαρχοῦντος δὲ τὸ β'),⁸⁸ ἐνῶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἄπολλωνία τῆς Φρυγίας γιὰ τὸν Αὐρ(ήλιο) Εὐφρημο δηλώνεται ὅτι ἀνέλαβε τὴν ἐφηβαρχία τρεῖς φορές (τρὶς ἐφήβαρχον).⁸⁹ Στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴ Βέρροια τοῦ ἔτους 177/178 μ.Χ. ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἐφήβαρχος Στάτιος Ἀντίγονος συμμετεῖχε στὴ σχετικὴ μὲ τὸ ἄλειμμα δαπάνη δίνοντας τὸ ποσὸ τῶν 500 δηναρίων (ἔδωκα τὰ τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς τὸ ἄλειμμα δην(άρια) Φ),⁹⁰ ἐνῶ σύμφωνα μὲ μία τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ὁ Μ. Αὐρ(ήλιος) Διόδωρος β', γιὸς τοῦ Ἀδμήτου, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀξιώματα ἀνέλαβε καὶ αὐτὸ τοῦ ἐφηβάρχου τὸ ὁποῖο ἄσκησε εὐσεβῶς καὶ ἐπιφανῶς (στ. 16-18: ἐφη|βαρχήσαντα εὐσεβῶς καὶ ἐπιφανῶς).⁹¹ Πάντως, ὅπως σημειώνει καὶ ὁ J. Strubbe, ἡ ἐφηβαρχία, ὅπως ἐπίσης ἡ γυμνασιαρχία καὶ ἡ πανηγυριαρχία "were merely ceremonial and honorific offices", μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὶς ἀναλαμβάνουν καὶ πρόσωπα πρὶν τὴν ἐνηλικίωση (παῖδες καὶ ἔφηβοι).⁹² Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρόκειται γιὰ μέλη ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν,⁹³ τὰ ἔξοδα δὲ ποὺ συνεπάγεται ἡ ἀνάληψη τῆς σχετικῆς λειτουργίας καλύπτει ὁ πατέρας ἢ κάποιος ἄλλος συγγενῆς τοῦ ἐφήβου ἢ τοῦ παιδιοῦ.⁹⁴

Στὰ καθήκοντα τοῦ ἐφηβάρχου ἀναφέρεται διεξοδικὰ ὁ ἐφηβαρχικὸς νόμος ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη.⁹⁵ Ὅπως προκύπτει πάντως ἀπὸ τὶς ἐκφράσεις ἀνέτα-

88. *I.Priene* 147, στ. 3-6 (3ος αἰ. μ.Χ.).

89. *MAMA IV* 154 (212-250 μ.Χ.).

90. Βλ. ἀνωτ. σημ. 63-64. Βλ. σχετικὰ καὶ Π. Μ. Νίγδελης – Γ. Ἀ. Σουρῆς, *Ἀνθύπατος λέγει. Ἐνα διάταγμα τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων γιὰ τὸ γυμνάσιο τῆς Βεροίας* (Θεσσαλονίκη 2005) 86.

91. *SEG XLIV* 961 (= *TAM V* 3, 1495). Βλ. σχετικὰ καὶ Kennel (σημ. 32), 105. Ἡ ἔκφραση ἐπιφανῶς καὶ εὐσεβῶς ἀπαντᾷ σὲ τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὰ Βάλβουρα γιὰ τὸν ἱερέα τῆς αὐτοκρατορικῆς λατρείας Στέφανο, *SEG XXVIII* 1217 (2ος/3ος αἰ.).

92. Strubbe (σημ. 33), 109.

93. Βλ. σχετικὰ Strubbe (σημ. 33), 108 καὶ Hin (σημ. 50), 149-150.

94. Στὴν τιμητικὴ π.χ. ἐπιγραφή γιὰ τὸν Κόιντο Οὐήδιο Καπίωνα ἀπὸ τὴν Καῦνο ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων γυμνασιαρχήσαντά τε καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐγγόνου Φλασίου | Καπίωνος δωρεάν, *I.Kaunos* 318-326 ἀρ. 139 ΠΙc, στ. 6/7. Σὲ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εὐεργεσίες τοῦ Αὐρ(ήλιου) Ἐρμίππου δηλώνεται ἄρξαντα τὴν πρώτην | ἀρχὴν ἐπιφανῶς καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας ὑπὲρ τε αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων Νεικήτου καὶ | Ἐρμίππου ἐκτελέσαντα, *TAM V* 3, 1490 (μετὰ τὸ 212 μ.Χ.). Στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἄπολλωνίδα τῆς Λυδίας, τὰ ἔξοδα γιὰ τὸ ἄλειμμα τῶν ἐφήβων ἀνέλαβε ὁ πατέρας τοῦ γυμνασιαρχοῦ καὶ ταυτόχρονα ἐφήβου Δαμονίκου τοῦ Δημητρίου, *TAM V* 2, 1203, στ. 17-18: ἀλίφοντος δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ Δημητρίου τοῦ Δαμονίκου | τοῦ πατρὸς αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ τρίτον. Βλ. σχετικὰ καὶ Strubbe (σημ. 33), 105.

95. *Bull.épigr.* 1987, 704 und Gauthier-Hatzopoulos (σημ. 20), 161-162 σημ. 3:

ξε(ν) τούς ἐφήβους ἢ ἀνέταξεν τούς ἐπ' αὐτῶ γενομένους ἐφήβους στοὺς καταλόγους τῶν ἐτῶν 87/88, 90/91, 107/108, 116/117, 121/122 ἀπὸ τῆ Στύβερρα, κατὰ τὰ ὁποῖα τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν προμήθεια τοῦ λαδιοῦ καλύφθηκαν ἀπὸ τὴν δωρεὰ τοῦ Μ. Οὐεττίου Φίλωνος (ἀλειψούσης τῆς πόλεως ἐκ τῶν ὑπὸ Μ. Οὐεττίου Φίλωνος δεδομένων δηναρίων),⁹⁶ στὶς κύριες ἀρμοδιότητες τοῦ ἐφηβάρχου ἦταν ἡ ἀπογραφή τῶν κατ' ἔτος ἐφήβων, τὴν ὁποία στοὺς προηγούμενους χρονικὰ καταλόγους μαζί μὲ τὴν προμήθεια λαδιοῦ ἀνελάμβαναν οἱ γυμνασίαρχοι.⁹⁷

6. Οἱ ἔφηβοι

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὰς τῶν Καλινδοίων πρωτοστάται μαρτυροῦνται στοὺς ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τῆ Στύβερρα,⁹⁸ καθὼς ἐπίσης στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο τοῦ 221 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ὀδησσό.⁹⁹ Ἄν ὁ πρωτοστάτης Φιλώτας Φιλώτου τῆς ἐπιγραφῆς ποῦ δημοσιεύεται ἐδῶ (στ. 6/7) ταυτίζεται μὲ τὸν ὁμώνυμο ἐπιμελητὴ τῆς ἐπιγραφῆς (στ. 7/8) δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθεῖ. Πάντως οἱ ἐπιμελητὲς Χαιροφάνης τοῦ Κρίτωνος, Νείκων τοῦ Δασείλου, Μένανδρος τοῦ Ἐρωτος καὶ Τειμοκράτης τοῦ Τειμοκράτους ποῦ ἀπαντοῦν στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὰ τοῦ Φιλώτου, ἀναφέρονται στὴν ἴδια ἐπιγραφή καὶ μεταξὺ τῶν ἐφήβων,¹⁰⁰ γεγονός ποῦ δὲν ἀποκλείει τὴν πιθανότητα ὁ πρωτοστάτης Φιλώτας, γιὰ τοῦ Φιλώτου, νὰ ὑπῆρξε ταυτόχρονα καὶ ἐπιμελητὴς.

Ὅπως ἐπισημαίνουν οἱ Μ. Β. Χατζόπουλος καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου “la formule δι' ἐπιμελητῶν τῶν δεινῶν indique sans doute les responsables de la matérialisation d'une décision votée par l'ensemble des éphèbes”.¹⁰¹ Τὴν παρου-

⁹⁶ Ἐτους Ε καὶ Κ καὶ Ρ | Ἀδαῖος Εὐημέρου ἐφηβαρχήσας | τοῖς νέοις νόμον ἐφηβαρχικόν. | Ὁ ἐφηβαρχος ἐπιμελείσθω τῶν ἐφήβων καὶ τᾶλλα ποιείτω κατὰ τὸν νόμον, | κύριος δὲ ἔστω καὶ ζημιῶν τὸν ἀτακτοῦντα μέχρι ἑκατὸν δραχμῶν, | προσαπογραφέσθω δὲ τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας πάντας καὶ μήπω ἐφηβευκότας ἐκ τῆς ἀπογραφῆς τῶν παίδων.

96. Papazoglou, “Stèles”, 240/241 Nr. 7-11, *SEG XXXVIII* 681-685 (= *IG X 2 2*, 325 II, III, 326 II, 327-328).

97. Papazoglou, “Stèles”, 248, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches II*, 366 σημ. 5. Πρβλ. καὶ τὴν ἔκφραση τοὺς ἐφηβεύσαντες ἐνεχάραξεν στὸν κατάλογο ἀπὸ τῆ Βέρροια, *I. Beroia* 136 (β' τέταρτο τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ.).

98. Papazoglou, “Stèles”, 236-241 (= *SEG XXXVIII* 675-686, *IG X 2 1*, 323-328) καὶ *SEG XLII* 580 app.cr. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι δύο εἶναι οἱ πρωτοστάται στοὺς καταλόγους τῶν ἐτῶν 41-48 (?), 50/51 καὶ 116/117 μ.Χ.

99. *IGBulg I*² 47 bis.

100. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I*, 87-90 K9 (= *SEG XLII* 580), στ. 5-8, 12, 28, 35, 50.

101. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches II*, 367.

σία τῶν ἐπιμελητῶν ἐδῶ δικαιολογεῖ ὅπως δὴποτε ὁ τιμητικὸς χαρακτήρας τῆς ἐπιγραφῆς.¹⁰² Ἡ ἔκφραση δι' ἐπιμελητῶν ἢ ἐπιμεληθέντος τοῦ δεινός ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλες τιμητικὲς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τῆ Μακεδονία γιὰ νὰ δηλώσει τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνέλαβαν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ μνημείου.¹⁰³ Ἐνδεικτικὰ νὰ ἀναφερθεῖ ἡ τιμητικὴ γιὰ τὸν μέγαν γυμνασίαρχον Μάνιον Σαλάριον Σαβείνον ἐπιγραφὴ τοῦ ἔτους 121/122 μ.Χ. ἀπὸ τῆς Λητῆς, ἡ ὁποία ἀνηγέρθη διὰ ἐπιμελητῶν Περεΐτα τοῦ Φίλας τοῦ καὶ Βησίου καὶ Ἡρώδου τοῦ Βεΐθους.¹⁰⁴

Οἱ ἔφηβοι καταγράφονται ὑπὸ τὸν τίτλο οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι. Ἡ ἴδια ἔκφραση ἀπαντᾷ καὶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τοὺς γυμνασάρχους Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο καὶ Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀπολλώνιο ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη, ἐνῶ ἡ ἔκφραση οἱ ἔφηβοι χρησιμοποιεῖται στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Νεικοκλέα γιὸ τοῦ Φιλώτου.¹⁰⁵ Ἀκέραια σώζονται τὰ ὀνόματα δεκατεσσάρων ἐφήβων, ἐνῶ διατηροῦνται τὰ πατρώνυμα ἄλλων δύο. Ὅλοι προσδιορίζονται μὲ τὸ ἑλληνικὸ σύστημα ὀνοματοθεσίας (ὄνομα + πατρώνυμο). Ἐξαίρεση ἀποτελεῖ πιθανότατα ὁ ἔφηβος τοῦ στ. 19, ὁ ὁποῖος φέρει πιθανότατα *tria nomina*, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται τὸ *cognomen* Φίρμος καὶ ἐνδεχομένως οἱ ἔφηβοι τῶν στ. 20 καὶ 21.¹⁰⁶ Τὸ παρωνύμιο (*supernomen*) Μᾶρκος φέρει ὁ ἔ-

102. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 367.

103. Βλ. σχετικὰ καὶ Κανατσούλης (σημ. 20), 64 σημ. 4. Πρβλ. ἐνδεικτικὰ *EAM* 35–37, 188 καὶ *I.Beroia* 106: ἐπιμεληθέντος Δέκμου Ποπλικίου Φιλώτου (2ος αἰ. μ.Χ.), 499: ἐπιμε[λ]ηθέντος τῆς ἀναστά[σεως] Ἰουλιανοῦ | Μενάνδρου.

104. M. Tod, “Macedonia. VI. Inscriptions”, *ABSA* 23 (1918–1919) 72–81 ἀρ. 7 = *SEG* I 276 καὶ Μισσηλίδου–Δεσποτίδου (σημ. 81), 57 ἀρ. 44, στ. 19–20.

105. Στις λοιπὲς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ἀπαντοῦν οἱ ἀκόλουθες εἰσαγωγικὲς φόρμουλες: οἱ ἔφηβοι: Μακαρόνας (σημ. 81), 618–619 ἀρ. 420 (Λητῆ, 1ος/2ος αἰ.). ἔφηβοι οἱ ὑπογεγραμμένοι: *EAM* 187 (Σισάνι/Ορεσίς, 146/147 μ.Χ.), Δήμιτσας, Ἡ Μακεδονία, ἀρ. 2 (“Ἐδεσσα, 229/230) ἔφηβοι οἶδε: *I.Beroia* 135 (177/178 μ.Χ.). ὀνόματα ἐφήβων: Παπαζογλου, “Stèles”, 238–240 ἀρ. 5–6 (= *SEG* XXXVIII 679–680, *IG* X 2 2, 325 I, 326 I, Στύβερρα, 74/75 μ.Χ.). [οἱ ἐφηβ]εῦσαντες ἐν τῷ ηλσ | [Σεβ. τῶ] καὶ δυτ' ἔτει: *IG* X 2 1, 236 (Θεσσαλονίκη, 206/207 μ.Χ.). Πρβλ. καὶ τὶς ἐκφράσεις οἶδε ἢ/ἐφήβουσαν: *I.Delos* 2594 (133/132 π.Χ.), *I.Iasos* 269–284, *IGR* IV 154 (Κύζικος) ἐφήβουσαν: *I.Ikaria* 2 (1ος αἰ. μ.Χ.) οἱ ἐφήβουσαντες: *I.Priene* 160 ἢ/ἐφήβουσαν οἱ ὑπογεγραμμένοι: *IG* VII 1669 (Πλαταιαί, αὐτ. ἐποχῆ) οἶδε ἐνεκρίθησαν ἔφηβοι: H. Malay, *Researches in Lydia, Mysia and Aiolis, ETAM* 23 (Βιέννη 1999) 25–26 ἀρ. 5 = *SEG* XLIX 1776 (Στρατονίκη, 47/46 π.Χ.) οἱ ἐνεκρίθησαν ἔφηβοι: *IGBulg* I² 14 καὶ *IGBulg* V 5007 (Διονυσόπολις, μετὰ τὸ 212 μ.Χ.) καὶ Malay, ὁ.π. σ. 26 σημ. 19 (μὲ παραδείγματα) ἔφηβοι: *SEG* LII 385–386 (Μεσσήνη, 177 μ.Χ. καὶ 2ος αἰ. μ.Χ.), *SEG* XLVI 2207 (Κυρήνη, 172–175 μ.Χ.).

106. Γιὰ τὴν ρωμαϊκὴ παρουσία στὰ Καλίνδοια βλ. L. Loukopoulou, “The Fortunes of the Roman Conventus of Chalcidice”, στό: A. D. Rizakis (ἐκδ.), *Roman Onomastics in the*

φηβος Ἀσκληπιόδωρος, γιὸς τοῦ Ἀσκληπιόδωρου (στ. 15).¹⁰⁷ Για τὴ δῆλωση τῆς ὁμωνυμίας πατέρα καὶ γιοῦ χρησιμοποιεῖται ἐδῶ τὸ σύμβολο >.¹⁰⁸ Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι καὶ στὴν πρῶιμότερη χρονολογικὰ ἐπιγραφή, δηλαδὴ τὴν τιμητικὴν γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Νεικοκλέα Φιλώτου, μαρτυροῦνται ἔφηβοι οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν πατέρα τους,¹⁰⁹ τὸ σύμβολο τῆς ὁμωνυμίας πατέρα καὶ υἱοῦ χρησιμοποιεῖται μὲ μεγάλη συχνότητα στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Τίτο Φλάουιο Ἀπολλώνιο.¹¹⁰ Τῇ μορφῇ) ἔχει τὸ σύμβολο τῆς ὁμωνυμίας στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Δημήτριο Περεῖτου ἀπὸ τῆς Λητῆ,¹¹¹ στοὺς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τῆς Στύβερρα, σὲ κατάλογο ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ 1ου/2ου αἰ. μ.Χ. καθὼς καὶ σὲ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη.¹¹²

Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium organized by the Finnish Institute and the Centre of Greek and Roman Antiquity, Athens 7-9 Sept. 1993 («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 143-147, *Bull. épigr.* 1997, 398, *Ann. épigr.* 1996, 1372 καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 347-360. Δὲν ἀποκλείεται ὡστόσο τὸ ὄνομα Φίρμος νὰ ἀποτελεῖ ἐδῶ *supernomen* (βλ. σημ. 107). Τὸ ἴδιο θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ ἰσχύει καὶ στὴν περίπτωση τῶν ἐφήβων τῶν στ. 20 καὶ 21.

107. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580), στ. Β 31: Θεόδοτος Θεοδότης ὁ καὶ Μάξιμος· 91-93 K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 23: Ἰέρων > ὁ καὶ Ζώσιμος· Βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 263 καὶ 339.

108. Βλ. F. Papazoglou, “Notes sur la formule onomastique dans la Macédoine romaine. À propos de la «Prosopographie Macédonienne» de D. Kanatsoulis”, *ŽAnt* 5 (1955) 360-362, R. Körner, *Die Abkürzung der Homonymität in griechischen Inschriften* (Βερολίνο 1961) 97 (μὲ μόνο τὸ παράδειγμα ἀπὸ τῆς Στύβερρα) καὶ *IG* X 2 2, 325 app.cr.

109. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580): Νεῖκων Νεῖκωνος (στ. 27), Δημήτριος Δημητρίου (στ. 37, 58), Τειμοκράτης Τειμοκράτου (στ. 50), Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος (στ. 57), Ἀνδρόνεικος Ἀνδρονεῖκου (στ. 86).

110. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91-93 K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 11: Καρβερένθης > τοῦ Παραμόνου, στ. 19: Ζώσιμος > τοῦ Κότυς, στ. 23: Ἰέρων > ὁ καὶ Ζώσιμος, στ. 27: Ἀπολλώνιος >, στ. 31: Διοσκουρίδης >, στ. 35: Διοσκουρίδης >, στ. 37: Βοῦρις >, στ. 44: Διοσκουρίδης >, στ. 46: Καρσοῦπης >, στ. 48: Βάστος >, στ. 54: Διονύσιος >.

111. Μακαρόνας (σημ. 81), 619-620 ἀρ. 42θ, στ. 8: Παράμονος), στ. 14: Ἀδαῖος).

112. Papazoglou, “Steles” 238-239, no 5 = *SEG* XXXVIII 679, *IG* X 2.2, 325 I στ. 27, 33, 56 (Στύβερρα, 74/75 μ.Χ.). Για τὴ Θεσσαλονίκη βλ. *IG* X 2 1, 243 καὶ *SEG* XXXVI 645 = Em. Voutiras, στό: G. Despintis – Th. Stefanidou–Tiveriou – Em. Voutiras, *Catalogue of Sculpture in the Archaeological Museum of Thessaloniki* (Θεσσαλονίκη 1997) 81-82, ἀρ. 59 (2ος αἰ. μ.Χ.). Ἡ ὁμωνυμία δηλώνεται ἐπίσης στὶς ἐπιγραφὰς τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὰ σύμβολα > καὶ }· βλ. σχετικὰ *IG* X 2 1, 68/69 καὶ Νίγδελης (σημ. 70), 381-382, σημ. 97. Τῇ μορφῇ < ἔχει τὸ σύμβολο στοὺς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τῆς Μεσσήνης· βλ. *SEG* LII

Ἡ συχνότητα μὲ τὴν ὁποία ἀπαντοῦν τὰ ὀνόματα τῆς ἐπιγραφῆς στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐξακριβωσὴ συγγένειας μεταξὺ τῶν προσώπων.¹¹³ Ἡ ὑπόθεσις π.χ. ὅτι οἱ ἔφηβοι οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ἴδιο πατρώνυμο Κότυς (στ. 17-18 I), ὅπως καὶ οἱ Θεόφιλος Ἀντιγόνου καὶ Φίλητος Ἀντιγόνου (στ. 16-17 II) εἶναι ἀδελφία, ἂν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλεισθεῖ. Στούς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τὴ Στύβερρα ἔφηβοι οἱ ὅποιοι εἶναι ἀδελφία προσδιορίζονται συνήθως μὲ τὴ φόρμουλα *ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα οἱ δεῖνος*.¹¹⁴ Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ στὸν ἐφηβικὸ κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα.¹¹⁵ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασάραχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, οἱ Λ(ούκιος) Ἰούλιος Κέλερ καὶ Γ(άιος) Ἰούλιος Πρόκλος προσδιορίζονται ὡς Κέλερος υἱοί,¹¹⁶ ἐνῶ οἱ γιοὶ τοῦ Διοσκουρίδου ἀπαντοῦν στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸ γυμνασάραχο Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀπολλώνιον μὲ τὴν διατύπωση Ταρουσίνας Διοσκουρίδου ἀδελφὸς Μιήζεις.¹¹⁷ Πάντως ἡ παρουσία ἀδελφῶν στοὺς ἴδιους καταλόγους ἐφήβων ἀποτελεῖ σύνηθες φαινόμενο. Μὲ βάση ἕναν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἰκαρία ὅπου τέσσερις ἔφηβοι φέρουν τὸ πατρώνυμο Μανδραπότου καὶ πέντε τὸ μητρώνυμο Χαριέσσης, ὁ N. Kennel διατύπωσε τὴν ἄποψη ὅτι στίς μικρὲς πόλεις ἡ ἐφηβεία δὲν λειτουργοῦσε σὲ σταθερὴν βάση καὶ ὅτι οἱ κατάλογοι συντάσσονταν ὅταν ὑπῆρχε ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐφήβων.¹¹⁸ Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἄ. Χανιώτης, “the participle ἐφηβαρχοῦντος (L.4) shows that all these young men served in one and the same year”.¹¹⁹ Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτῆ, ὅπως ἄλλωστε καὶ στίς

385, στ. 9-11, 18 (177 μ.Χ.), 386, στ. 12-13 (2ος αἰ. μ.Χ.): βλ. σχετικὰ Körner (σημ. 108), 90. Τὸ σύμβολο – χρησιμοποιεῖται στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴν Ἰκαρία (1ος αἰ. μ.Χ.), *I. Icaria* ἀρ. 2 (σχόλια στὸ στίχο 8).

113. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 335-337.

114. Βλ. σχετικὰ Papazoglou, “Stèles”, 243 σημ. 30 καὶ F. Papazoglou, *ŽAnt* 36 (1986) 129. Πρβλ. Papazoglou, “Stèles”, 237 ἀρ. 3 (= *SEG XXXVIII* 677, *IG X* 2 2, 324 III), στ. 16-17: Φίλιππος | Λούκιος Παραμόνου.

115. Βλ. ἐνδεικτικὰ ἄνωτ. σημ. 46: Ἀλέξανδρος καὶ Εἰούλιος οἱ Μαρκίας (στ. 8), Παράμονος καὶ Ἰούλις καὶ Ἀκύλας οἱ Ἰουλίου | Γάιος καὶ Παράμονος οἱ Γάου (στ. 16-17). Γιὰ τὰ πρόσωπα βλ. Tatakis (σημ. 78), *s.v.*

116. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 ἀρ. K9 (= *SEG XLII* 580), στ. 24-25.

117. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91-93 ἀρ. K11 (= *SEG XLII* 582), στ. 62-63. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 338.

118. *I. Icaria* ἀρ. 2, ἰδιαίτερα σ. 29/30 (37/38 ἢ 82/83 μ.Χ.).

119. *SEG XLIII* 888 (σ. 163).

πόλεις τῆς Μακεδονίας, ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἄποψη τῆς F. Papazoglou, σύμφωνα με τὴν ὁποία “l’âge d’entrée à l’éphébie n’était pas strictement fixé”.¹²⁰

Ἄδιευκρίνιστη εἶναι καὶ ἡ σχέση τοῦ γυμνασίου Φιλώτα Φιλώτου με τὸν πρωτοστάτη καὶ ἐπιμελητὴ τῆς ἐπιγραφῆς Φιλώτα Φιλώτου.¹²¹ Οἱ Μ. Β. Χατζόπουλος καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου θεωροῦν πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ πρωτοστάτης Κρινίας, γιὸς τοῦ Φιλώτου, εἶναι ἀδελφὸς τοῦ γυμνασίου Νεικοκλέα Φιλώτου καὶ τοῦ ἐφήβου τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς Γοργία Φιλώτου.¹²² Μὲ δεδομένη ὡστόσο τὴν ἰδιαίτερα συχνὴ χρῆση τοῦ ὀνόματος Φιλώτας στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων, ἡ ὑπαρξὴ συγγένειας μεταξὺ τῶν προσώπων ποὺ ἀναφέρονται στὸν κατάλογο δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθεῖ.

7. Ὄνόματα

Ἡ πλειονότητα τῶν ὀνομάτων ποὺ ἀναφέρονται στὸν κατάλογο τῶν ἐφήβων ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων καὶ εἶναι ἤδη γνωστὰ στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων.¹²³ Κάποια ἀπὸ αὐτά, ὅπως π.χ. τὰ Ἄντιγονος, Λυσίμαχος καὶ Φιλώτας συνδέονται με τὴν παρουσία Μακεδόνων στὴν περιοχὴ.¹²⁴ Μὲ τὴν παρουσία τῶν Μακεδόνων καὶ τὴν ἐπίσημη παραχώρηση ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ προνομίου οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ νὰ εἶναι οἱ ἐπάνωμοι τῆς πόλης¹²⁵ συνδέεται ὡποσδήποτε καὶ τὸ θεοφόρο ὄνομα Ἀσκληπιόδωρος. Ἡ σχετικὰ σπάνια παρουσία τοῦ ὀνόματος στὰ Καλινδοια κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ, ἡ ὁποία δικαιολογημένα προκαλεῖ ἐντύπωση στοὺς Μ. Β. Χατζό-

120. Papazoglou, “Stèles”, 243.

121. Οἱ πρωτοστάται Φίλιππος καὶ Λούκιος Παραμόνου στὸν κατάλογο ἀπὸ τὴ Στύβερρα τοῦ ἔτους 50/51 (βλ. ἄνωτ. σημ.114) εἶναι πιθανότατα τέκνα τοῦ Παραμόνου γιοῦ τοῦ Φιλίππου, ὁ ὁποῖος σύμφωνα με τὸν ἴδιο κατάλογο ἐγλαβῶν κυάθω, ἤλειψεν δρακτῶ, *IG X 2 2*, 324 app.cr.

122. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 320-321.

123. Γιὰ τὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλης βλ. καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 117-122.

124. Ἡ ἐγκατάσταση Μακεδόνων στὰ Καλινδοια τεκμαίρεται ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἱερέων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, στὸν ὁποῖο ἀπαντᾷ ἡ ἔκφραση [οἶδε] ἱερεῖς ἐγένοντο | [ἀφ’ ο]ῦ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἔδωκε Μακεδόσι | Καλινδοια καὶ τὰ χωρία | τὰ περὶ Καλινδοια Θαιμισκίαν, Καμακίαν, Τριποῖτιν, *SEG XXXVI* 626, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 110-117 ἀρ. K31, στ. 4-10. Βλ. ἐπίσης *SEG XLII* 584, *XLV* 766, *XLVIII* 802. *Bull. épigr.* 1998, 262. Γιὰ τὰ ὀνόματα βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 221-222, 283, 320-321.

125. Βλ. Ἐμ. Βουτυράς, “Ἡ λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν ἀρχαία Μακεδονία”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 5 (1989) [1993] 251-265 καὶ ἰδιαίτερα 257-258.

πουλο και Λ. Δ. Λουκοπούλου, μόνο ως συμπτωματική θα μπορούσε να θεωρηθεί.¹²⁶ Τὸ ὄνομα γνωρίζει εὐρύτατη διάδοση τόσο στη Μακεδονία, ὅσο και στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο,¹²⁷ ἐνῶ ἡ λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν πόλη εἶναι γνωστὴ καὶ κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους.¹²⁸ Ἰδιαίτερα συχνὰ στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων εἶναι τὰ ὀνόματα Ἰέρων καὶ Νείκων,¹²⁹ ἐνῶ λιγότερες εἶναι οἱ μαρτυρίες ποὺ ἀφοροῦν στὰ ὀνόματα Θεόφιλος καὶ Νεικόμαχος,¹³⁰ ὅπως καὶ στὸ θεοφόρο ὄνομα Ἡράκων.¹³¹ Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπαντοῦν στὴν πόλη τὰ ὀνόματα Ἐπιμένης, Νεικόδημος καὶ Φίλητος, εἶναι ὡστόσο γνωστὰ στὴ Μακεδονία καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο ἤδη ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ.¹³² Τὸ ὄνομα Κρενίας, τὸ ὁποῖο στὴ Μακεδονία ἀπαντᾷ μόνον στὰ Καλινδοία, εἶναι γνωστὸ στὴ Μυτιλήνη, στοὺς Δελφοὺς καὶ ἰδιαίτερα στὴ δυτικὴ Λοκρίδα.¹³³ Τὸ θηλυκὸ Κρινῶ ἀπαντᾷ σὲ μία ἐπιτάφια στήλη ἀπὸ τὴ Βεργίνα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.¹³⁴

Ὅσον ἀφορᾷ στὰ μὴ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἰδιαίτερα συχνὰ μαρτυροῦνται στὴν πόλη τὰ ὀνόματα Βεΐθυς καὶ Κότυς. Τὸ πρῶτο ἀποτελεῖ “un de ces noms autochtones de la Macédoine orientale, qui fut absorbé et assimilé par les Thraces

126. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 229.

127. Μόνο στὴ Μακεδονία ὑπάρχουν 37 μαρτυρίες τοῦ ὀνόματος: *LGPN* IV s.v. Γιὰ τὴ διάδοσή του στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο βλ. καὶ F. Mora, “Nomi teofori e politeismo greco: prospettive di ricerca”, στό: G. Sfameni Gasparro (ἐκδ.), *Ἀγαθὴ ἐλπὶς. Studi storico-religiosi in onore di Ugo Bianchi* (Ρώμη 1994) 179.

128. Σισμανίδης “Λατρεία”, 185 ἀρ. 49.

129. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 204, 264, 293.

130. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 204, 264, 293.

131. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 262. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. O. Masson, “L’onomastique de l’ancienne Byzance (épitaphes et monnaies)”, *EA* 23 (1994) 140 = *OGS* III 209, J. M. Fossey, “Ἡράκων”, *Boeotia Antica* 5 (1997) 71-90, *I. Byzantion* 67, *Bull. épigr.* 2001, 308 καὶ πρόσφατα P. M. Fraser, “The Ptolemaic Garrison of Hermoupolis Magna”, στό: E. Matthews (ἐκδ.), *Old and New Words in Greek Onomastics* (Ὁξφόρδη 2007) 80.

132. *LGPN* I-IV s.v. Γιὰ τὸν ἰδιαίτερα προσφιλή χαρακτήρα τοῦ ὀνόματος Φίλητος κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ βλ. H. Solin, “Zur Geschichte der Namensippe φίλος in der antiken Anthroponymie”, στό: M. Peachin (ἐκδ.), *Aspects of Friendship in the Graeco-Roman World. Proceedings of a conference held at the Seminar für Alte Geschichte, Heidelberg on 10-11 June, 2000* (Portsmouth 2001) 59.

133. *LGPN* I s.v., *LGPN* IIIB s.v. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. Fr. Bechtel, *Die historischen Personennamen des griechischen bis zur Kaiserzeit* (Halle 1917, ἀνατ. Hildesheim 1964) 263 καὶ L. Robert, “Noms de Personnes et civilisations grecque. I. Noms de personnes dans Marseille grecque”, *JS* 1968, 197-199 (= *OMS* VII, 141-143).

134. *SEG* XXXV 787: Κρινῶ Ἀδύμου.

avec d'autres éléments onomastiques",¹³⁵ ενώ για τὴ συχνὴ παρουσία τοῦ δευτέρου στὴν περιοχὴ τῶν Καλινδοίων οἱ Χατζόπουλος καὶ Λουκοπούλου θεωροῦν ὅτι εἶναι ἐπίσης ἐνδεικτικὴ "une origine autochtone".¹³⁶ Τὸ ὄνομα Βένζης, ἀπὸ τὴ θρακικὴ θεότητα Βενδῖς, ἀπαντᾷ μία ἀκόμα φορὰ στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων.¹³⁷ Γνωστὸ κυρίως στὴν ἀνατολικὴ Μακεδονία εἶναι τὸ "προελληνικό" ὄνομα Μέστος (ἐδῶ ὡς πατρώνυμο τοῦ ἐφήβου Βεΐθους).¹³⁸ Τρεῖς ἔφηβοι στὰ Καλίνδοια φέρουν τὸ ὄνομα Μέστεις,¹³⁹ ἐνῶ στὴ λοιπὴ Μακεδονία καὶ Θράκη ἀπαντοῦν οἱ τύποι Μέστα (θγλ.), Μέστας, Μέστης, Μέστυς, Μεστύλας/ης/ος καὶ τὰ σύνθετα Μεστίκενα, Μεστίκενθος, Μεστούπορις, Μεστυπαίβης.¹⁴⁰ Τὸ ὄνομα Τράλεισος, τὸ ὁποῖο φέρει ὁ πατέρας τοῦ ἐφήβου Ἀντιγόνου, εἶναι, ἐξ ὧσων γνωρίζουμε, ἄγνωστο ἀπὸ ἀλλοῦ. Ὡστόσο, στὰ Καλίνδοια, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης μαρτυρεῖται τὸ ὄνομα Τράλ(ε)ις.¹⁴¹ Τὸ ἴδιο ὄνομα φέρουν ἐπίσης κάποιος θρακικῆς καταγωγῆς στρατιώτης καὶ ἓνας ἄγνωστης προέλευσης δοῦλος στὴν Ἀθήνα,¹⁴² ἐνῶ γνωστὸ εἶναι στὴ Θάσο, τὴν Εὐβοία, τὴν Κρήτη, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴ Ρώμη.¹⁴³ Γνωστὰ εἶναι ἐπίσης τὰ σύνθετα Τραλικεῖλας, Τραλίπορις, Τραλι-

135. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 232-233, F. Papazoglou, "Stèles anthropomorphes et amorphes de Pélagonie", *ŽAnt* 27 (1977) 146-147, τῆς ἰδίας, "Structures", 166-167, καὶ H. Solin, "Thrakische Sklavennamen und Namen Thrakischer Sklaven in Rom", στό: *Studia in Honorem Georgii Mihailov* (Σόφια 1995) 438-439 (μὲ παραδείγματα τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τὴ Ρώμη).

136. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 277-278.

137. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580) στ. 78: Βένζης Δι<ο>σκουρίδου. Γιὰ τὴ χρῆση τοῦ ὀνόματος Βενδῖς ὡς ἀνθρωπωνύμιο βλ. O. Masson, "Les noms théophores de Bendis en Grèce et en Thrace", *MH* 45 (1988) 6-12 (= *OCS* II, 605-611). Γιὰ τὸ ὄνομα Βένζης, Masson, *ὁ.π.* 11-12 καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 233.

138. Papazoglou, "Structures", 161-168. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. ἐπίσης Fraser (σημ. 131), 84.

139. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 289-290. Βλ. ἐπίσης Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 109 ἄρ. K30 (= *SEG* XLII 607): ΗΣ ὁ πρὶν Μέστιος.

140. *LGPN* IV, s.v.

141. *LGPN* IV, s.v., Hatzopoulos Loukopoulou, *Recherches* II, 316 καὶ M.-G. Parisaki, *Prosopography and Onomasticon of Aegean Thrace* («Μελετήματα» 49· Ἀθήνα 2007) 255.

142. Βλ. πρόσφατα M. J. Osborne – S. G. Byrne, *The foreign residents of Athens. An Annex to the Lexicon of Greek Personal Names: Attica* (Λουβραίνη 1996) 109 ἄρ. 2591 (ca. 3ος αἰ. π.Χ.) καὶ 356 ἄρ. 8083 (405 π.Χ.).

143. *LGPN* I, s.v., S. Minon, "Remarques onomastiques sur l'inscription crétoise de Chamalévri", *ZPE* 160 (2007) 108, *Bull.épigr.* 2008, 441, D. Foraboschi, *Onomasticon Alterum*

πορίσκος, ἢ ἀκόμα Δαλατραλις, Εἰσατραλις, Μουκατραλις κλπ.¹⁴⁴ Πιθανὴ εἶναι ἡ σύνδεση τοῦ ὀνόματος μὲ τὸ ἐθνικὸ Τραλ(λ)εῖς, οἱ ὅποιοι ὑπηρετοῦν ὡς μισθοφόροι στὰ στρατεύματα τῶν βασιλέων τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς.¹⁴⁵ Τὰ ρωμαϊκὰ ὀνόματα Μᾶρκος, τὸ ὁποῖο φέρει ὡς *supernomen* ὁ ἔφηβος Ἀσκληπιόδωρος, γιὸς τοῦ Ἀσκληπιόδωρου (στ. 15) καὶ Φίρμος (στ. 19), ἂν καὶ ἀπαντοῦν γιὰ πρώτη φορά στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων, εἶναι ἤδη γνωστὰ στὴ Μακεδονία καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο.¹⁴⁶ Ἄν ἡ ἀνάγνωση τοῦ πατρωνύμου τοῦ ἐφήβου Ἡράκωντος, Λαικίου, εἶναι ὀρθή, πρόκειται πιθανότατα γιὰ ἓνα ἀμάρτυρο μέχρι τώρα *gentilium* Laecius (γνωστὸ εἶναι τὸ Laecus).¹⁴⁷ Στὴν περίπτωσή αὐτὴ ἡ χρῆση του ὡς προσωπικοῦ ὀνόματος συνδέεται ἀφενὸς μὲ τὴν παρουσία τῆς *gens* Laecia στὰ Καλινδοία καὶ ἀφετέρου μὲ τὴν ὑπαρξὴ μικτῶν γάμων μεταξὺ Ρωμαίων πολιτῶν καὶ *peregrini* ποὺ δὲν ἔχουν τὸ *ius conubii*.¹⁴⁸

Papyrologicum. Supplement al Namenbuch di F. Preisigke (Μιλάνο 1971) s.v., Solin (σημ. 135), 441 (SEG XLV 832) καὶ τοῦ ἰδίου, *Die Stadtrömischen Sklavennamen. Ein Namenbuch* (Στουτγάρδη 1996) 610. Βλ. ἐπίσης καὶ O. Masson, “Une question delphique: qui étaient les «Mysiens» de Lilaia?”, *REG* 106 (1993) 166, *SEG* XLIII 223.

144. Βλ. σχετικὰ D. Detschew, *Die thrakische Sprachreste* (Βιέννη 1957) 518-520, *LGPN* IV, 374, D. Dana, “Les noms de facture Thrace dans *LGPN* IV: Les noms fantômes et d’autres corrections”, *ZPE* 157 (2006) 133, 135.

145. Βλ. σχετικὰ L. Robert, “Notes d’épigraphie hellénistique”, *BCH* 59 (1935) 425-427 (= *OMS* I 182-184), E. Polaschek, *RE* VI A, 2 (1937) 2091-2093 ἀρ. 1, M. Launey, *Recherches sur le armées hellénistiques* (Παρίσι 1949· ἀνατ. 1987) 398-402 καὶ Masson (σημ. 143), 166. Τὸ ἐθνικὸ Τραλ(εῖ)ς μαρτυρεῖται καὶ σὲ ἀναθηματικὴ στὸ Διονύσο ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Δράμας (2ος αἰ. π.Χ.)· βλ. X. Κουκούλη-Χρυσανθάκη, «Ἀρχαῖος οἰκισμὸς Δράμας. Νέα ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Διονύσου», στὸ: *Ἡ Δράμα καὶ ἡ περιοχή της. Ἱστορία καὶ πολιτισμὸς. Πρακτικὰ Δ’ ἐπιστημονικῆς συνάντησης, Δράμα 16-19 Μαΐου 2002*, Δράμα 2006, 57-72.

146. *LGPN* IV, s.v. Βλ. σχετικὰ καὶ H. Solin, “Latin Cognomina in the Greek East”, στὸ: O. Salomies (ἐκδ.), *The Greek East in the Roman Context. Proceedings of a Colloquium organised by the Finnish Institute at Athens, May 21 and 22, 1999* (Helsinki 2001) 189-202 καὶ κυρίως 196.

147. Γιὰ τὸ *gentilium* Laecus βλ. W. Schulze, *Zur Geschichte Lateinischer Eigennamen* (Βερολίνο-Ζυρίχη-Δουβλίνο 1966) 586 30, H. Solin-O. Salomies, *Repertorium nominum gentilium et cognominum Latinorum* (Hildesheim-Zürich-New York 1994²) 100.

148. F. Papazoglou, “Grecs et Romains à Stuberra. Problèmes de romanisation”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 4 (1983) [1986] 431-436, A. D. Rizakis, “Anthponymie et société. Les noms romains dans les provinces hellénophones de l’empire”, στὸ: A. D. Rizakis (ἐκδ.), *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium on Roman Onomastics, Athens, 7-9 Sept. 1993* («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 22 καὶ Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches* II, 341-342.